

com

SAMPLE BOOK

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

၃

အတွဲ ၇ - စိတ်ပုပ်တဲ့ရွာ

လင်းခန့်

မြန်မာ့စာပေ

LEMONY SNICKET'S ~ A SERIES OF ~ UNFORTUNATE EVENTS

BOOK THE SEVENTH: THE VILE VILLAGE

com

ကြမ္မာမုန်တိုင်း ၃

အတွဲ ၇ - စိတ်ပုပ်တဲရွာ

လင်းခန့်

မြန်မာ့ပြန်

LEMONY SNICKET'S
~ A SERIES OF ~
UNFORTUNATE
EVENTS

BOOK THE SEVENTH: THE VILE VILLAGE

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၅၁(ပထဝီ/ပဲ)၊ ရေကျော်လမ်းမ၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း- ၀၉ ၂၅၀၀၂၃၄၈ ၊ ၀၉ ၄၄ ၃၀ ၄၁၃၇

email: kantkawwutyee@gmail.com

www.facebook.com/KantKawWutYeePublishing

တို့တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု မှာယူနိုင်ပါသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇော်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မျက်နှာပိုးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)

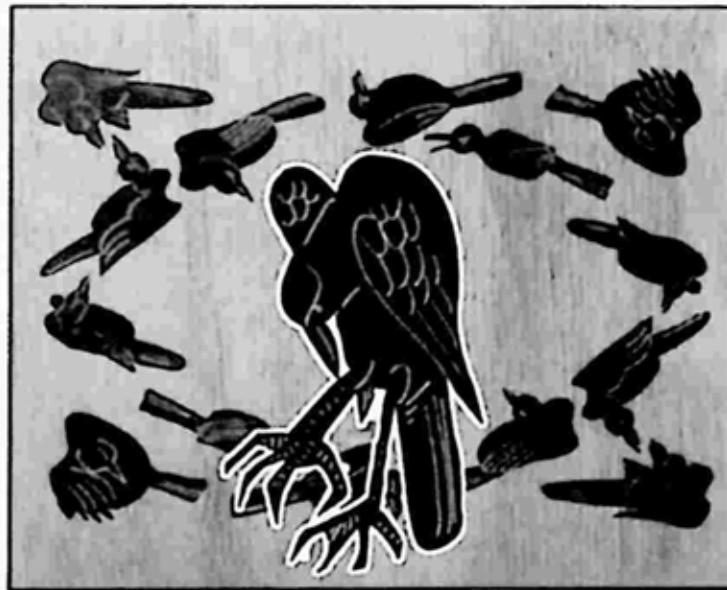
အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော် - ဇော်မောင်

တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

ကြမ္မာမုန်တိုင်း ၃
အတွဲ ၇- စိတ်ပုပ်တဲ့ရွာ
လင်းခန့်
မြန်မာပြန်

A Series of Unfortunate Events by Lemony Snicket
Book the Seventh : The Vile Village

ချစ်လှစွာသော စာဖတ်သူခင်ဗျား

သင်သည် ဤစာအုပ်ကို မရည်ရွယ်ဘဲ ကောက်ကိုင်လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ချထားလိုက်ပါလေ။ ဤစာမျက်နှာထက်တွင် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မခြွင်းမချန် သစ္စာရှိရှိမှတ်တမ်းတင်ထားသည်မှာ ဗီအက်ဖ်ဒီ ရွာငယ်လေးတွင် သူတို့ သွားရောက်နေထိုင်စဉ်က ကြုံခဲ့ရသော စိတ်ဆင်းရဲစရာ အချိန်ကာလအကြောင်းဖြစ်ပြီး ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီဘော်ဒလဲယားတို့၏ ဘဝအကြောင်း စိကာပတ်ကုံး ရေးသားထားသော ဤစာအုပ်ကို မည်သူမျှ စိတ်ပါ လက်ပါဖတ်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ပါ။

အသိုက်ပြောင်းကုန်ကန်းများ၊ ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်ကြီး၊ သတင်းစာ တစ်စောင်၏ ခေါင်းစီးစာတန်း၊ အပြစ်မဲ့သူတို့ အညံ့ခံလိုက်ခြင်း၊ အကောင်းစား အကျဉ်းခန်းနှင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား ဦးထုပ်တချို့တို့လို စိတ်မချမ်းသာစရာများ ပါဝင်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးက ဖွင့်ဖတ်ချင်မှန်း ကျွန်ုပ် မစဉ်းစား တတ်ပါ။

ဘော်ဒလဲယားကလေးများ ကြုံခဲ့ရသော ဘဝအထွေထွေကို အသေး စိတ် စူးစမ်းလေ့လာ၊ ရေးသားပြုစုရန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေးရိုးစဉ်လာ အဓိက အလုပ် ဖြစ်သော်ငြား သင့်အနေဖြင့် ဤစာအုပ်အစား အခြားစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ခြင်း ကဲ့သို့ တခြားအရေးကြီးသော ကိစ္စဝိစ္စများကို ပိုဦးစားပေးနိုင်ပါသည်။

လေးစားမှုအပေါင်းဖြင့်
လီမိုနီစနစ်ကတ်

ဘီးထရစ်သို့

တို့တစ်တွေ အတူရှိခဲ့ကြစဉ်က
ကိုယ့်မှာ အသက်ရှူတောင် ရပ်တန့်ရတာ။
အခုတော့ အသက်ရှူရပ်တန့်သွားရသူက မင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့

အခန်း (၁)

သင့်ဟာသင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အရပ်ဒေသမှာ နေနေ၊ သင့်နောက်က လူမည်မျှ လိုက်လာလာ၊ သင်ဖတ်နေသော စာမှာ သင်မဖတ်လိုက်မိသော စာလောက် အရေးမကြီးတာမျိုး မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည်။ ဥပမာ-တောထဲ တောင်ထဲ လမ်းလျှောက်နေသည်ဆိုပါစို့။ သွားရင်းလာရင်းက ဟာသ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသဖြင့် 'ချောက်ကမ်းပါးစွန်း သတိထားပါ' ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ် ကို မတွေ့လိုက်မိပါက မာကျောသော ကျောက်သား ကမ္ဗလာပေါ် တက်နင်းမိရမည့် အစား လေဟာနယ်ကိုသာ ရုတ်တရက် နင်းလိုက်မိနိုင်၏။ အပေါင်းအသင်း များအတွက် ပိုင်မုန့်ဖုတ်နေစဉ် အချက်အပြုတ်စာအုပ် ဖတ်ရမည့်အစား 'ကုလား ထိုင်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်နည်း' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေခဲ့လျှင် ပိုင်မုန့်က သစ်သီး အစာသွပ်နှင့် ပေါင်မုန့်အပေါ်ယံအရသာ ထွက်ရ မည့်အစား သစ်သားနှင့် သံချောင်းအရသာ ထွက်ချင်ထွက်လာနိုင်၏။

တခြားသောရွှင်လန်း တက်ကြွဖွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်ကိုသာ ဖတ်ပါ ဟု ပြောနေသည့်ကြားက ဤစာအုပ်ကိုသာ အတင်းအဓမ္မ ဖတ်ချင်နေပါက ပျော်ရွှင် ရယ်မြူးနေရမည့်အစား တအင်းအင်း၊ တအဲအဲနှင့် ညည်းညူနေရမှာ သေချာသလောက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်နေပါလျှင် ဤစာအုပ် ကို ချကာ တခြားစာအုပ်ကိုသာ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါလေ။ ဥပမာ- ‘နတ်သူငယ် ပိစိလေး’ ဆိုသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ် သိသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းမှာ ဒဏ္ဍာရီ လာ နတ်တိုင်းပြည်မှာ ချစ်စဖွယ် စွန့်စားခန်းမျိုးစုံ လျှောက်ဖွင့်နေသော လူပိစိ လေးတစ်ယောက် အကြောင်း ဖြစ်၏။ ‘နတ်သူငယ်ပိစိလေး’ ဆိုသော အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ယခုစာစီရေးသားနေသည့် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေး သုံးယောက် ရွာသာသာ မြို့ငယ်လေးမှာ ကြုံရသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာများအစား စိတ်ကူးယဉ်ဖန်တီးထားသောနေရာတစ်ခုကတကယ် မရှိသည့် သတ္တဝါများ၏ ချစ်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ အကြောင်းအရာလေးများမှန်း တန်းသိနိုင်သည်။ ဤစာအုပ်ရှိ စာမျက်နှာထက်က ဒုက္ခ သုက္ခအဖုံဖုံမှာ အရေးပါ အရာရောက်သလောက် မဖတ်လိုက်မိသော စာလိုပင် ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းလှ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဘော်ဒလဲယားတို့အနေဖြင့် မျက်စိရှေ့မှာ မြင်ရသော သတင်းစာကို မဖတ်မိလိုက်ရ အကောင်းသားဟု ဆန္ဒပြုရာမှ ဇာတ်လမ်းစသည်။ သတင်းစာဆိုသည်မှာ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့သိရှိသော သို့မဟုတ် ထိုအဖြစ် ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သူတို့အား မေးမြန်းစုံစမ်းထားသော စာရေးဆရာများက ရေးသားထားသည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းများကို သင့်လျော်ညီညွတ်စွာ စုပေါင်း ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းစာရေးဆရာကို ဂျာနယ်လစ်ဟု ခေါ်ပြီး တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာ၊ အသား ငါး ခုတ်ထစ်သူ၊ ဘဲလေးကချေသည်၊ မြင်းသန့်ရှင်းရေး သမားတို့လိုပင် ဂျာနယ်လစ်များသည်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အမှားလုပ်တတ်၏။ ယင်းမှာ ဘော်ဒလဲယားကလေးများ မစ္စတာပိုး၏ ရုံးခန်းမှာ ဖတ်ခဲ့ရသော ပန်တီလို နေ့စဉ် မနက်ခင်းသတင်းစာ၏ ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းစီးစာတန်း ကို ‘အမြွှာများကို မြို့စားကြီး အိုမာက ဖမ်းဆီးထား’ ဟု ဖော်ပြထားရာ ပန်တီလို

နေ့စဉ်မှ ဂျာနယ်လစ်များ မှားရေးထားသည်ကို သိသွားပြီး မောင်နှမသုံးဦးသား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဝိုင်အိုလက်က -

“ကွာဒ်မိုင်းယားမိသားစု၌ နှစ်ဦးတည်းသာ အသက် ရှင်ကျန်ရစ်သည်ဟု သိထားကြသော ဒန်ကန်နှင့် အစ်ဆာဒိုရာ အမြွှာနှစ်ယောက်ကို မကောင်းသတင်း နှင့် နာမည်ကျော်နေသော မြို့စားကြီး အိုမာက ပြန်ပေးဆွဲထားသည်။ အိုမာကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပြစ်မှုမျိုးစုံနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေသည်။ သူ့မှာ ရှည်လျားသော မျက်ခုံးမွေး တစ်ဖက်နှင့် မျက်လုံးပုံဆေးမင်ကြောင်တစ်ခု ဘယ်ဘက် ခြေချင်းဝတ်တွင် ရှိရာ အလွယ်တကူ မှတ်မိနိုင်၏။ အိုမာသည် မြို့တော်၏ ဆဋ္ဌမ မြောက် အရေးအပါဆုံး ငွေကြေးရေးရာ အကြံပေး အကဲခတ်မေးစကွဲလာကိုပါ ပြန်ပေး ဆွဲသွားသော်လည်း ခိုင်လုံသော အကြောင်းရင်းကို မသိရပေတဲ့။” “အမယ်လေး”

အမှန်တော့ ‘အမယ်လေး’ ဟူသော စကားလုံးမှာ သတင်းစာတွင် မပါ ချေ။ ယင်းမှာ ဝိုင်အိုလက်တစ်ယောက် ရွံရှာစက်ဆုပ်လွန်း၍ ဆက်မဖတ်နိုင်တော့ ဘဲ သူမဘာသာ ရေရွတ်လိုက်မိသော အာမေဇိုတ်ဖြစ်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါသာ တစ်ခုခု တီထွင်လို့ ဒီသတင်းစာမှာ ရေးထားသလို ဖြစ်ကတတ် ဆန်း လုပ်မိရင် အကုန် တစ်စစ ပြုတ်ထွက်ကုန်မှာ”

အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော ဝိုင်အိုလက်သည် ဘော်ဒလဲယား အကြီးမဖြစ်ပြီး သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သော တီထွင်သူဖြစ်၏။ စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခုခု တီထွင်ဖို့ စဉ်းစားပြီဟော ဆိုလျှင် မျက်စိရှေ့ကျနေသော ဆံပင်များကို ဖဲကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် စုချည်ထားတတ်သည်။

ကလော့စ်က

“ငါသာ စာအုပ်တွေကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖတ်ရင် ဘယ်အချက်ကိုမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ခါနီးပြီဖြစ်သော ကလော့စ်မှာ ဘော်ဒလဲယားအလတ် ကောင်ဖြစ်ပြီး သူ့အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် စာတွေ ဖတ်ထားသည်။ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်လာချိန်များတွင် အနှစ်နှစ်အလလက ဖတ်ထားခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်ပါစေ၊ အထောက်အကူရသည့် အချက်တစ်ခုတလေက အစ မှတ်မိသဖြင့် နှမလေးများက သူ့ကို အားကိုးရသည်။

ဆန်နီက -

mgyoe.com

“ကရက်ချင်”

ဆန်နီသည် ဘော်ဒလဲယားအငယ်ဆုံးလေးဖြစ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စာမှာ ဖရဲသီးတစ်လုံးထက် ကြီးသည်ဆိုရုံမျှသာ ရှိ၏။ အခြားနို့ဖို့အရွယ် ကလေး များလိုပင် ဆန်နီ စကားများက နားလည်ရခက်သည်။ ‘ကရက်ချင်’ မှာ ‘သမီးသာ သွားလေးချောင်းနဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လိုက်ကိုက်ရင် သွားရာတောင် ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိုင်အိုလက်က သတင်းစာကို မစွတာပိုး ရုံးခန်းထဲက စာကြည့်မီးအိမ် တစ်လုံး ရှေ့ ယူသွားပြီး အနီးကပ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဖတ်မိသမျှ စာကြောင်းတွေ ထဲ အမှားတွေ ပါနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ကွာဒ်မိုင်းယားက အမြောနှစ်ယောက်မှ မဟုတ် တာ။ သုံးမြောပူးလေ။ မီးလောင်တဲ့အထဲ မိဘတွေနဲ့အတူ ပါသွားတာနဲ့ပဲ သူတို့မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတာ ပျောက်သွားစရာလား။”

ကလေးတစ်က-

“အေးလေ၊ ပျောက်စရာလား။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲထားတာ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်လေ၊ အိုမာမှ မဟုတ်တာ။ အိုးလိမ်က အမြဲရုပ်ဖျက်ထားလို့ မှတ်မိဖို့ခက်ပါတယ်ဆိုမှ အခုဒီသတင်းစာက နာမည်ပါ ကူဖျက်ပေးနေသလိုကြီး။”

ဆန်နီက အက်စ်မေးစကွဲလာကိုပါဖော်ပြထားသည့်အကြောင်း ဝင်ပြော သည့်အနေနှင့်-

“အက်စ်မေး”ဟု ဆိုရာ အစ်မနှင့် အစ်ကိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

အက်စ်မေးနှင့် သူမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဂျရမ်းသည် မကြာသေးမီကပင် ဘော်ဒလဲယားကလေးများ၏ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အက်စ်မေးကို မြို့စားကြီး အိုးလိမ်က ပြန်ပေးဆွဲသွားတာ မဟုတ်မှန်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်တပ်အပ် သိခဲ့ ရသည်။ အက်စ်မေးသည် အိုးလိမ်၏ ဆိုးယုတ်သော အကြံအစည်ကို ကူညီ နေပြီး နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ၎င်းနှင့်အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့်-

“ခိုင်လုံသော အကြောင်းရင်းကို မသိရပေဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ အမှား ဆုံးပဲ။ အကြောင်းရင်းကို မသိစရာလား။ သူတို့အကြောင်း သိပြီးသား။ အက်စ်မေး ရော၊ အိုးလိမ်ရော၊ သူ့အပေါင်းအပါတွေရော မကောင်းတာတွေ လုပ်ထားတာမှ အများကြီးရယ်။ လူဆိုးတွေကိုများ”

ဝိုင်အိုလက်က သတင်းစာကို ချပြီး မစ္စတာပိုး၏ ရုံးခန်းကို ဝေ့ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် မောင်နှမသုံးယောက်လုံး ဝမ်းပန်းတနည်း သက်ပြင်းအရှည်ကြီး တစ်ချက် ချလိုက်မိကြ၏။

ယင်းမှာ ဖတ်ရသမျှသာမက မဖတ်ရသေးတာတွေအတွက်ပါ သက်ပြင်း ချလိုက်မိကြခြင်းပါပေ။ သတင်းဆောင်းပါးသည် ကွာဒ်မိုင်းယားတို့အကြောင်း၊ ဘော်ဒလဲယားတို့၏ မိဘနှစ်ပါး မီးလောင်မှုထဲ ပါသွားကြောင်း၊ ကွာဒ်မိုင်းယား တို့မှာ ရော ဘော်ဒလဲယားတို့မှာပါ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ အမြောက်အမြား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းတို့ကို မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က သိမ်းပိုက်ရန် ယုတ်မာ ပက်စက်စွာ ကြံစည်နေကြောင်း ဖော်ပြထားချေ။ ဘော်ဒလဲယားတို့က ပြန်ပေး ဆွဲခံထားရသော ကွာဒ်မိုင်းယားတို့ကို မြို့စားကြီးအိုးလဖ် လက်အတွင်းမှ ကယ်တင် ရန် ကြိုးပမ်းရာ သူတို့ခမျာ လွတ်မြောက်ခါနီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်အဖမ်းခံ လိုက်ရကြောင်းလည်း မပါချေ။ ဒန်ကန်ကွာဒ်မိုင်းယား ကိုယ်တိုင် ဂျာနယ်လစ် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အစ်ဆာဒိုရာကွာဒ်မိုင်းယားမှာ ကဗျာဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့သည် မြို့စားကြီးအိုးလဖ်နှင့် ပတ်သက်သော ကြောက်မက်ဖွယ် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ရှာဖွေသိရှိထား၍ ယင်းကို ရေးမှတ်ထားသော မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်စီကို သွားလေရာ သယ်ဆောင်သွားတတ်ကြောင်းကိုလည်း ဆောင်းပါးရှင်များက ထည့် မရေးထားချေ။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာ ဗီအက်ဖ်ဒီ(V.F.D.)ဟူသော အစ စာလုံးများ ရှိကြောင်း ဘော်ဒလဲယားတို့ သိရသဖြင့် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ အမြဲစဉ်းစားကြည့်ကြသည်။ ကွာဒ်မိုင်းယားတို့သည် ဘော်ဒလဲယားတို့၏ မိတ်ဆွေ ကောင်းများ ဖြစ်၍ သူတို့ကို အလွန်ဖိုးရိမ်နေကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မဖတ်ရ တာကတော့ အဆိုးဆုံးပင်။ မိဘများ ဆုံးသွားကတည်းက အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ စားကောင်းခြင်း မစားရရှာဘဲ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာနေသည့် ဘော်ဒလဲယားကလေးများအဖို့ အနိမ့်ဆုံးသော စိတ်ချမ်းသာမှုဟု ဆိုရမည့် အိပ်စက်ချိန်မှာပင် ညစဉ် ကွာဒ်မိုင်းယားတို့၏ ဆိုးဝါးသော ပုံရိပ်များသာ ခေါင်းထဲ မှာပြည့်နှက်လာတတ်သည်။ ဆောင်းပါးရှင်ဂျာနယ်လစ်ကတော့ ဒါတွေမသိလို့ လား၊ အရေးမကြီးဟု ထင်လို့လားတော့ မသိ။ သတင်းစာဆောင်းပါးထဲမှာ သည် အကြောင်းတွေ အသေးစိတ် မပါချေ။ ကလေးများကတော့ ဒါတွေကို သိပြီးဖြစ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး တစ်ခုချင်း စဉ်းစားတွေးတောနေကြလေ၏။

mgyoe.com

တံခါးဝက ချောင်းဆိုးသံထွက်လာလျှင် ကလေးများသည် အတွေးနွံမှ ထွက်၍ လှည့်ကြည့်ကြရာ လက်ကိုင်ပဝါအဖြူတစ်ထည်ကို အုပ်၍ ချောင်းဆိုး နေသော မစ္စတာပိုးကို တွေ့ရ၏။ မစ္စတာပိုးသည် မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် မိဘမဲ့ကလေးများကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခံရသော ဘဏ် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြောရမှာတော့ အားနာပါ၏။ မစ္စတာပိုးမှာ အမြဲတစေ ချောင်းဆိုးနေပြီးလျှင် သူချထားပေးသော နေရာမှန်သမျှ ကလေးများအတွက် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ကလေးများကို စောင့်ရှောက် ဖို့သူပထမဆုံးတာဝန်ပေးခဲ့သော အုပ်ထိန်းသူကား မြို့စားကြီးအိုးလိပ်ပင်ဖြစ်ပြီး မကြာသေးခင်က အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် သူတာဝန်ပေးခဲ့သော အက်စ်မေးစကွဲလာ ကလည်း ကလေးများကို ဒုက္ခမျိုးစုံ ပေးခဲ့သေးသည်။ ဤမနက်တွင်လည်း ကလေး များက အိမ်အသစ်သို့ သွားရမည်ဟု ယူဆထားသော်ငြား မစ္စတာပိုးက ချောင်းကို သာအဆက်မပြတ် ဆိုးနေပြီးသူတို့ကို အလွန်ညံ့ဖျင်းသော သတင်းစာတစ်စောင် နှင့် ရုံးခန်းထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့သည်။

မစ္စတာပိုးက စာရွက်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ဖုံးလွှမ်းနေသော သူ့စားပွဲဆီ လျှောက်သွားပြီး ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၍-

“ဥတ်မောနင်းပါ ကလေးတို့။ စောင့်ရတာ ကြာသွားလို့ဆောရီးပဲကွယ်။ ဦးလည်း မိဘမဲ့ကလေး အမှုအခင်းရေးရာ ဒုဥက္ကဋ္ဌရာထူးတိုးကတည်းက အင်မတန် အလုပ်ရှုပ်ကိုး။ ကလေးတို့အတွက် အိမ်အသစ်ရှာရတာလည်း တစ်လုပ်။ အဝေးက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ မင်းတို့ သွားလေရာ ဒုက္ခရောက်ကုန် ကြတာကို ကြားထားပြီးသားမို့ သူတို့ကိုလည်း မြို့စားကြီးအိုးလိပ် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှာ ကြောက်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုရှိတာက...”

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းသုံးလုံးထဲက တစ်ခုက စူးစူးဝါးဝါး ကျယ်လောင်စွာ ထမြည်လာသဖြင့် မစ္စတာပိုးက ကလေးများအား

“တစ်ဆိတ်ကွယ်...”ဟု ဆိုကာ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ပြီး-

“ပိုးပြောနေပါတယ်။ အိုကေ၊ အိုကေ၊ အိုကေ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ အိုကေ၊ အိုကေ။ ကျေးဇူးပါ မစ္စတာဖာဂင်”

မစ္စတာပိုးက ဖုန်းချပြီး စားပွဲပေါ်က စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ အမှတ် ခြစ်သည်။ ပြီးလျှင်-

“မင်းတို့ရဲ့ ဆယ့်ကိုးဝမ်းကွဲ အစ်ကိုတစ်ယောက် ဆက်တာ။ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ပေါ့လေ။ မင်းတို့ကို လအတော်ကြာ ခေါ်ထားဖို့ စည်းရုံး လိုက်နိုင်ပြီ ထင်တာ။ သူက ငြင်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မင်းတို့က ဒုက္ခအိုးလေးတွေ ဆိုပြီး သတင်းမွေးလွန်းလို့ ဦးရဲ့ဘဏ် နာမည်ပျက်မှာပဲ စိတ်ပူ တယ်”

ကလေးစုစ်က-

“ဒုက္ခပေးတာ ကျွန်တော်တို့မှ မဟုတ်တာ။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်းကသာ လိုက်ဒုက္ခပေးနေတာလေ”

မစ္စတာပိုးက ကလေးများဆီက သတင်းစာကို ယူပြီး သေချာဖတ်ကြည့် ကာ-

“ပန်တီလိုနေ့စဉ်မှာ ပါတဲ့ ဆောင်းပါးအရ အိုးလမ်းကို အာဏာပိုင်တွေ ဖမ်းမိမှာ သေချာတယ်။ ဒါမှလည်း မင်းတို့ဆွေမျိုးတွေ အကြောက်လျော့မှာ”

ပိုင်အိုလက်က-

“ဒါပေမဲ့ သတင်းစာမှာ ပါသမျှ အမှားတွေချည်းပဲ။ အာဏာပိုင်တွေက သူ့နာမည်အစစ်ကိုတောင် မသိဘူး။ အိုမာ တဲ့”

မစ္စတာပိုးက-

“ဦးလည်း ဒါကိုစိတ်ထဲမတွေ့ပါဘူး။ ဂျာနယ်လစ်က ဆောင်းပါးဘေးမှာ ဦးဓာတ်ပုံနဲ့ ရာထူးတိုးတဲ့အကြောင်း စာတပ်ပေးမယ် ပြောထားပြီး ပါလည်း မလာဘူး။ ဆံပင်တောင်သေချာညှပ်ထားတာကို။ သတင်းစာထဲမှာဦးနာမည်ပါရင် မိန်းမနဲ့သားတွေက လွတ်ဂုဏ်ယူကြမှာ။ ဒါကြောင့်မို့ဆောင်းပါးထဲမှာကလေးတို့ အစား ကွာဒ်မိုင်းယားအမြွှာနှစ်ယောက်အကြောင်းပဲ ပါလို့ စိတ်တိုင်းမကျတာ ဦးနားလည်ပါတယ်”

ကလေးစုစ်က-

“ကျွန်တော်တို့အကြောင်း သတင်းစာထဲ ပါပါ။ မပါပါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကွာဒ်မိုင်းယားတွေက အမြွှာနှစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်”

မစ္စတာပိုးက လေသံမာမာနှင့်-

“သူတို့အစ်ကို သေသွားမှတော့ ထည့်ဖော်ပြနေတော့မလားကွဲ့။ ထား တော့၊ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ဦးတို့ ရှာရမှာက...”

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံထွက်လာပြန်သဖြင့် မစ္စတာပိုးက ‘တစ်ဆိတ်နော်’ ဟု ဆိုကာ-

“ပိုးပြောနေပါတယ်။ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဝှတ်ဘိုင်း”

မစ္စတာပိုးက ဖုန်းချပြီး လက်ကိုင်ပဝါအဖြူအုပ်၍ ချောင်းဆိုးသည်။ ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကို သုတ်၍ ကလေးများအား-

“ကဲ... ဒီဖုန်းကတော့ ကလေးတို့ ပြဿနာတွေကို ရှင်းဖို့ ဆက်တာပဲ” ဟု တည့်ပြောလိုက်၏။

ကလေးများမှာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းအဖမ်းခံလိုက်ရပြီလား၊ ကွာဒ်မိုင်းယားတို့ မောင်နှမ လွတ်ပြီလား၊ တစ်ယောက်ယောက်က အချိန်ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို မီးလောင်မှုမှ ကယ်လိုက်သလား၊ ဟု တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ဘဏ်အရာရှိတစ်ဦးထံ ဆက်လိုက်သော ဖုန်းအဝင် ခေါ်ဆိုမှု တစ်ခုက သူတို့၏ ပြဿနာများကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းနိုင်မှာလဲ မသိ။

ဆန်နီက-

“ပလင်း” ဟု မေးတော့ မစ္စတာပိုးက ပြုံးကာ-

“ ‘မွေးတော့ တစ်ယောက်၊ ထိန်းတော့ တစ်ရွာလုံး’ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မင်းတို့ ကြားဖူးသလား”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကလေးများသည် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ် လျော့သွားပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။ စကားပုံဆိုသည် မှာ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် တင်စားပြောလိုသည့်အခါ အသုံးပြုသော စကားစု မျှသာ ဖြစ်သည်။

မစ္စတာပိုးက-

“ကလေးတို့အတွက် ဆန်းတော့ ဆန်းနေလိမ့်မယ်။ စကားပုံ ဆိုတာ အင်မတန် ပညာပါတယ်။ ‘မွေးတော့ တစ်ယောက်၊ ထိန်းတော့ တစ်ရွာလုံး’ ဆိုတာ ကလေးတွေကို လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးက ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန် ရှိ တယ်လို့ ပြောတာကွဲ့”

ကလော့စ်က-

“ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတာတော့ အဲဒါ အာဖရိကနိုင်ငံက ဘူတီလူပုမျိုးနွယ် တွေရဲ့ စကားပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို အာဖရိကမှာ သွားနေခိုင်းမှာလား ဟင်”

မစ္စတာပိုးက-

“တုံးလိုက်တာကွယ်။ အခုဖုန်းဆက်တာ မြို့တော်အစိုးရကလေး။ ခုနက စကားပုံအတိုင်း အုပ်ထိန်းမှုရေးရာ အစီအစဉ်အသစ်အနေနဲ့ မြို့တော်ပြင်ပမှာ ရှိတဲ့ မြို့ ရွာတွေကို စာရင်းသွင်းထားတယ်။ မိဘမဲ့ကလေးတွေ အဲဒီကို ပို့ပြီး ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးတာပေါ့။ ပုံမှန်ဆို မိသားစုတစ်ခုခုဆီ ပို့တာက အစဉ်အလာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းကလည်း အတော်ကို အဆင်ပြေတယ်လေ။ ကလေးတို့ မိဘဆန္ဒက လည်း အဆင်ပြေဆုံးနည်းနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ညွှန်ကြားထားတာကိုး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဦးဆိုလိုတာ သမီးတို့ကို တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ကြမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ လူတွေ အများကြီးကလေ”

မစ္စတာပိုးက မေးစေ့ကို ပွတ်ရင်း-

“အိမ်... တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထိန်းကြမယ်ထင်ပါရဲ့။ လူသုံးထောင်နဲ့ တစ်ခုတင်တည်း အိပ်လို့မှ မရတာ”

ဆန်နီက-

“ဆန့်င်တာ” ဟု စူးခနဲ ထအော်ရာ ‘သမီးကတော့ သူစိမ်းတွေနဲ့ တစ်ခုတင် တည်း မအိပ်ချင်ပါဘူး။ သမီးအစ်ကို အစ်မတွေနဲ့ပဲ အတူအိပ်မှာ’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မစ္စတာပိုးက စားပွဲပေါ်က စာရွက်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ဆန်နီ ကို ပြန်မဖြေအားချေ။

“ဦးဆီ လက်ကမ်းစာစောင် တစ်ရွက် ပို့ထားတာတော့ လနဲ့ ချီနေပြီ။ စားပွဲပေါ် ဘယ်နား ထားမိသလဲ မသိဘူး။ ဪ... ဒီမှာပဲ။ ရှေ့... ကိုယ့်ဘာသာ ဖတ်ကြည့်ကြ”

မစ္စတာပိုးက ကလေးများကို ရောင်စုံ လက်ကမ်းစာစောင် တစ်ရွက် လှမ်းပေးသဖြင့် ယူကြည့်လိုက်ကြ၏။ ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာတွင် ‘မွေးတာက တစ်ယောက်၊ ထိန်းတာက တစ်ရွာလုံး’ ဟူသော စကားပုံကို ပန်းစာလုံးဖြင့် ရေး ထားသည်။ အတွင်းဘက်တွင် အားရပါးရ ရယ်မြူးပြီးရွှင်နေသော ကလေးဓာတ်ပုံ များ ထည့်ထားရာ ဘော်ဒလဲယားတို့ခမျာ ကြည့်ရုံမျှပင် ပါးစပ်တွေ ညောင်းချင်ချင် ဖြစ်လာ၏။

ဤအစီအစဉ်တွင် ပါဝင်ကြသော မိဘမဲ့ကလေး ၉၉ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ရွာလုံးကျွတ် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သည့်အပေါ် အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ကြကြောင်း စာပိုဒ်အနည်းငယ်နှင့် ဖော်ပြထားသည်။ နောက်ဖုံး စာမျက်နှာတွင် မည်သည့်မိဘမဲ့ကလေးကိုဖြစ်စေ အုပ်ထိန်းသူနေရာမှ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ချင်သော မြို့၊ ရွာများကို စာရင်းပြုစုထား၏။ မောင်နှမ သုံးယောက် သည် ပါးစပ်အပြသားနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်လိုက်၊ ပန်းစာလုံးနှင့် ရေးထား သော စကားပုံကို ဖတ်လိုက်နှင့် အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်နေရာမှာ တစ်ရွာလုံး ဖြစ်နေခြင်းကို တွေးပြီး စိတ်လှုပ်ရှား၍ ရင်နည်းနည်း ခုန်လာ၏။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေကပိုင်းစောင့်ရှောက်ကြမှာ ဆန်းတော့ဆန်းသည်။ လူပေါင်းရာချီ က သူတို့ကို ထိန်းကျောင်းကြမတဲ့။

ဝိုင်အိုလက်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်-

“တစ်ရွာလုံးနဲ့ နေမယ်ဆို သမီးတို့မြို့စားကြီးအိုးလဖ်ရန်က လွတ်မယ် ထင်လားဟင်”

မစ္စတာပိုးက လက်ကိုင်ပဝါထဲ ချောင်းဆိုးရင်း-

“တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းကြည့်ရှုမှာဆိုတော့ လွတ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ စိတ် အချရဆုံးတောင် ဖြစ်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ ပန်တီလိုနေ့စဉ် သတင်းစာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ အိုမာ့ကို ဖမ်းမိမှာ မကြာတော့ပါဘူး”

ကလော့စ်က-

“အိုးလဖ်ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အိုမာ့ဆိုတာ အိုးလဖ်ကို ပြောတာ။ ကဲ စာရွက်ထဲမှာ ဘယ်မြို့တွေ စာရင်းထဲ ပါသလဲ။ ကလေးတို့ နေချင်တာ စိတ်ကြိုက်သာ ရွေး” ကလော့စ်က စာရွက်ထဲက မြို့၊ ရွာတွေကို ဖတ်ပြသည်။

“ပန်ထရီဗီးလ်တဲ့။ ဒါ လပ်ကီးစမဲ သစ်ခွဲစက်ရှိတဲ့ မြို့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်”

ဆန်နီက-

“ကယ်လ်တန်” ဟု ထအော်ရာ ‘အဲဒီကိုတော့ ပြန်မသွားဘူးနော်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလော့စ်က-

“နောက်တစ်မြို့က တက်ဒီယာတဲ့။ အဲဒီ နာမည်ကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဦးလေးမွန်တီနေတဲ့ နေရာနဲ့ နီးတယ်။ အဲဒီမှာတော့ မနေပါရစေနဲ့ ဟယ်။ ဦးလေးမွန်တို့ကို အခုထက် ပိုလွမ်းမိလိမ့်မယ်”

ကလေးဘဝက သဘောတူဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ပြီးတော့ အဲဒီမြို့က လူးဝစ္စီလမ်းနဲ့ နီးတော့ သင်္ဘော၊ ဒန်သလွန်ပင်နဲ့ တွေ နံချင်နံနေမှာ။ ဟောဒီမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ မြို့တစ်မြို့။ အိုဖေးလီယာတဲ့”

မစ္စတာပိုးက-

“ဟင့်အင်း။ ဟင့်အင်း။ အိုဖေးလီယာ ဘဏ် ရှိတဲ့ မြို့မှာတော့ မနေပါနဲ့။ အဲဒီဘဏ်ကို မကြိုက်ဆုံး။ မင်းတို့ဆီ လာလည်ရင် အဲဒီနားက ဖြတ်မလျှောက် ချင်ဘူး”

ဆန်နီက -

“ဇောင့်စ်” ဟု ဆိုရာ ‘ဘာဆိုလို့လဲရှင့်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကလေးဘဝက တံတောင်နှင့် တွက်၍ နောက်တစ်မြို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဆန်နီက လေသံ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားပြီး-

“ဂေါင့်စ်” ဟု ဆိုရာ ‘အဲဒီမှာ နေကြစို့’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ကလေးဘဝက သဘောတူဟန်နှင့်-

“ဂေါင့်စ်ရမှာပေါ့” ဆိုကာ ဝိုင်အိုလက်ကို ပြသည်။

ဝိုင်အိုလက်သည် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် မောင်နှမသုံးယောက်လုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း လှိုက်ခနဲ ရင်ဖိုသွား၏။ သည်တစ်ခါ စိတ်လှုပ်ရှားရသည်က မျှော်လင့်ချက်ပိုရှိလာသလို ခံစားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သလို စိတ်လှုပ်ရှားမှု လျော့သွားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ မစ္စတာပိုး ပြောသလို သူတို့ပြဿနာတွေ တကယ် ရှင်းချင်လည်း ရှင်းသွားနိုင်သည်။ သူတို့ အခု ဖတ်လိုက်ရတာက သတင်းစာထဲ မဖတ်လိုက်ရတာထက် ပိုအရေးပါချင်လည်း ပါနိုင်သည်။ ပန်ထရိုဗီးလ်၊ တက်ဒီယာနှင့် အိုဖေးလီယာတို့အောက်က စာသည် တစ်မနက်လုံး ဖတ်ရတာတွေထဲမှာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ ပန်းစာလုံးနှင့် ပုံနှိပ်ထားသော ယင်းစာလုံးများမှာ ဗီအက်မ်ဒီ(V.F.D.)ဟူသတည်း။

အခန်း (၂)

ဘတ်စ်ကားစီး၍ ခရီးသွားသည့်အခါ ပြတင်းပေါက်ဘေးက ခုံမှာ ထိုင်ရမလား၊ လျှောက်လမ်းမှာ ခုံချထိုင်ရမလား၊ အလယ်ခုံမှာ ထိုင်ရမလား အမြဲလိုလို စဉ်းစားရ ကျပ်လေ့ ရှိသည်။ လျှောက်လမ်းမှာ ခုံချထိုင်လျှင် ညောင်းညာသည့်အခါ ကြိုက်သည့် အချိန် ခြေဆန့်လက်ဆန့် လုပ်နိုင်သော်လည်း လူတွေ ဖြတ်သန်းသွားလာတာ ကိုတော့ သည်းညည်းခံရမည်။ ခြေချောင်းများကို မတော်တဆ နင်းမိခြင်း၊ အဝတ်အစားပေါ် တံတွေးထွေးမိခြင်းတို့လည်း ရှိနိုင်၏။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်လျှင် ရှုခင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရနိုင်သော်လည်း အင်းဆက် ပိုးမွှားတွေ မှန်ပြတင်းနှင့် ရိုက်မိပြီး သေကုန်ကြတာလည်း တွေ့ရပေမည်။ အလယ်ခုံမှာ ထိုင်လျှင်တော့ ခြေဆန့်လက်ဆန့်လည်း လုပ်မရ၊ ရှုခင်းလည်း မမြင်ရသည့်အပြင် အပိုဆုအဖြစ် ဘေးလူက ပခုံးပေါ် လာမှီအိပ်တာကိုလည်း ခံရနိုင်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ခရီးသွားသည့်အခါ လိုရာအရပ်ကို ရောက်ဖို့ ဘတ်စ်ကားထက် ဖိမ်ခံမှန်လုံကားကြီးတစ်စီး၊ သို့မဟုတ် ဝန်တင်လား တစ်ကောင်ကို ငှားရမ်းဖို့ စီမံသင့်လှပေ၏။

ကြမ္မာမုန်တိုင်း(၃)

သို့သော်ငြား ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာ ဇိမ်ခံမှန်လုံကား ငှားစရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိ၊ ဝန်တင်လားဖြင့် သွားရအောင်လည်း ဗီအက်ဖ်ဒီမှာ နီးသော ခရီးမဟုတ်သောကြောင့် ဘတ်စ်ကားဖြင့်သာ သွားကြရလေ၏။ အုပ်ထိန်းသူ အသစ်အနေနှင့်ဗီအက်ဖ်ဒီကိုရွေးချယ်ဖို့မစွတာပိုးတစ်ယောက်အလွန်အားထုတ် လိုက်ရသည်ဟု ကလေးများ ထင်ကြသော်လည်း သူတို့မြင်သမျှကတော့ ဖုန်း တဝှမ်းဝှမ်း ဆက်လိုက်၊ ငြင်းခုံလိုက် လုပ်နေတာသာ ဖြစ်၏။ သည်ကြားထဲက မြို့တော်အစိုးရနှင့် စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ်ပြီး ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ သည်။ မစွတာပိုးသည် လူမှုရေးအရ ယဉ်ကျေးသော အပြုအမူအဖြစ် နေရပ် အသစ်ဆီ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ရမည့်အစား သူတို့အား ဘတ်စ်ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး ဗီအက်ဖ်ဒီ ရွာတော်ခန်းမဆီ သတင်းပို့ရန်နှင့် ဘဏ်သိက္ခာကျ စေမည့် ဘာအပြုအမူကိုမျှ မလုပ်ကြရန် မှာလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်သည် ကုတ်အင်္ကျီကိုဖုန်ခါပြီးလျှောက်လမ်းက ခုံမှာထိုင်ကာ ခြေချောင်းလေးများကို ပွတ်နေလိုက်၏။ ကလေးက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ပိုးကောင်အသေတွေကြားမှ မြင်ရသော ရှုခင်းကို ငေးကြည့်သည်။ ဆန်နီက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ထိုင်ပြီး လက်တန်းကို သွားနှင့် ကိုက်သည်။

ဆန်နီက-

“မို့နဲ့” ဟု ခပ်တင်းတင်း ပြောတော့ ကလေးက ပြုံးကာ-

“မပူပါနဲ့ ဆန်နီရယ်။ နင်အိပ်ပျော်သွားရင်လည်း မမှီမိအောင် နေပါ့မယ်။ တို့တွေ တစ်ရေးအိပ်ချိန်တောင် ရှိပါ့မလား။ ဗီအက်ဖ်ဒီကို အခုချက်ချင်းတောင် ရောက်သွားသင့်တာ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“အဲဒါ ဘာကို ပြောတာ ဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။ လက်ကမ်းစာစောင်ရော ဘတ်စ်ကားဂိတ်က မြေပုံမှာရော ဗီအက်ဖ်ဒီ ဆိုတဲ့ အကွရာသုံးလုံးက လွဲပြီး ဘာမှ ဖော်ပြမထားဘူးနော်”

“မသိဘူး။ ဗီအက်ဖ်ဒီလျှို့ဝှက်ချက်အကြောင်း မစွတာပိုးကို ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား။ သူလည်း ကူညီချင် ကူညီလို့ ရတာပေါ့”

“ငါတော့မထင်ဘူးဟယ်။ အရင်ကတည်းက ဘာအကူအညီမှ ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီမှာ ကွာဒ်မိုင်းယားတို့ ရှိရင် ကောင်းမယ်။ သူတို့ဆို ရင်တော့ ကူညီနိုင်မယ်လို့ ပြောရဲတယ်”

“မကူညီနိုင်ရင်တောင် သူတို့ကို အဲဒီမှာ ရှိစေချင်ပါတယ်ဟာ”

ကလေးစစ်စကားကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးက သဘောတူဟန် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ အမြောတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမှန်း ပြောပြဖို့ပင် မလို။ သူတို့သည် ကျန်ခရီးတစ်လျှောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လိုက် လာကြ၏။ ဗီအက်ဖ်ဒီသို့ ရောက်ရှိခြင်းက သူငယ်ချင်းများကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ပိုနီးစပ်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကားဆရာက-

“ဗီအက်ဖ်ဒီ။ နောက်တစ်မှတ်တိုင်က ဗီအက်ဖ်ဒီနော်။ ပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်ရင် ရွာထဲက လူတွေကို မြင်ရမယ်”

ဝိုင်အိုလက်က ကလေးစစ်အား-

“ဘယ်လိုနေသလဲ ဟင်”

ကလေးစစ်က မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ရင်း-

“ပြားပြားကြီး”

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီလည်း မှန်ပြတင်းကို ကပ်ကြည့်လိုက်လျှင် ကလေးစစ်ပြောတာမှန်ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ရွာစပ်သည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမျဉ်းကြောင်း ကို ရေးဆွဲရင်း တစ်ခုခုထည့်ဖို့ မေ့သွားသည့်နယ် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသမျှ ခြောက်သွေ့သော ကုန်းမြေမှလွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ ဘတ်စ်ကားဖြတ်သွားသော အရှိန် ကြောင့် ကြုံရာ သတင်းစာအစအန လွင့်ပျံသွားသည်သာ ရှိ၏။

ကလေးစစ်က-

“ငါတော့ ဘာရွာမှ မမြင်ဘူးနော်။ မြေအောက်မှာများ ရွာတည်ထား သလား မသိ”

ဆန်နီက-

“နီဗာဒီ”ဟုဆိုရာ ‘မြေကြီးအောက်မှာနေရရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က အဝေးတစ်နေရာဆီ မျက်စိမှေးကြည့်ရင်း-

“ဟိုးနားမှာ ရွာလား မသိဘူး။ နင်တို့ တွေ့ရလား။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံး မှာ မှန်ပျံပျံနဲ့ မည်းတည်းတည်းတော့ တွေ့တယ်။ မီးခိုးငွေ့လိုလို ဘာလိုလိုပဲ။ ဧကန္တ အဆောက်အအုံတွေကို အဝေးက မြင်ရလို့လား မသိဘူး”

ကလေးစစ်က-

“ငါတော့ မမြင်ရဘူး။ ပိုးဖလံအသေကောင် ပိတ်နေလို့ ဖြစ်မယ်။
မူန်ပျပျပဲ မြင်ရတာ ဆိုတော့ မျက်စိမှောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဆန်နီက -

“မျက်စိမှောက်”ဟု နားမလည်ဟန်နှင့် မေးရာကလေးက ရှင်းပြသည်။

“မျက်စိမှောက်တယ်ဆိုတာ အထူးသဖြင့် ပူပြင်းတဲ့ ရာသီမှာ တကယ်
မရှိတာကို လျှောက်မြင်တာ ဆန်နီရဲ့။ လေပူနဲ့ လေအေးအလွှာတွေကြား အလင်း
ယိုင်လို့ ဖြစ်တာ။ တံလျှပ်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ကိုကိုကတော့ မျက်စိမှောက်တယ်
လို့ ပြောရတာ ပိုသဘောကျတယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါရောပဲ။ မျက်စိမှောက်တာ၊ တံလျှပ်ကို ရေထင်တာ မဟုတ်ပါစေနဲ့
လို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်။ ဗီအက်ဖ်ဒီပဲ ဖြစ်ပါစေ”

ဘတ်စ်ကားက မှတ်တိုင်သို့ ရောက်လျှင် ကားဆရာက-

“ဗီအက်ဖ်ဒီ ရောက်ပြီနော်၊ ဗီအက်ဖ်ဒီ။ ဗီအက်ဖ်ဒီသွားမယ့် သူတွေ
ဆင်းကြ”

မောင်နှမသုံးယောက်လည်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပါလာသော အထုပ်အပိုး
များကို ယူကာ အလယ်လမ်းအတိုင်း ကားတံခါးပေါက်ဆီ လျှောက်လာကြသည်။
တံခါးဖွင့်ထားသော အပေါက်ဝရောက်လျှင် ညီညာပြန်ပြူးနေသော လွင်တီး
ခေါင်ခေါင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သံသယဝင်လာဟန်နှင့် အောက်မဆင်းသေးဘဲ
ရပ်လိုက်ကြ၏။

ဝိုင်အိုလက်က ကားဆရာအား -

“ဒါ ဗီအက်ဖ်ဒီ မှတ်တိုင်ကော တကယ် ဟုတ်ရဲ့လားဟင်။ ဗီအက်ဖ်ဒီ
ဆိုတာ မြို့တစ်ခုခု၊ ရွာတစ်ခုခု မှတ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးက မူန်ပျပျ မြင်ရတဲ့ မည်း
တည်းတည်းဆီကိုသာ လျှောက်သွားလိုက်ချေ။ မျက်စိမှောက်သလို ဖြစ်နေမှာ
သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ရွာ တကယ် ရှိတယ်”

ဝိုင်အိုလက်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်-

“နည်းနည်းလောက် နီးအောင် ပို့လို့ မရဘူးလားရှင်။ ကျွန်မတို့မှာ
ကလေးလေးတစ်ယောက်လည်း ပါတော့ အကြာကြီး လျှောက်နေရမှာစိုးလို့ပါ”

ကားဆရာက ဆန်နီကို ကြည့်ကာ ကြင်နာစွာ-

“ကူတော့ကူညီချင်ပါရဲ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့လူကြီးများကောင်စီကအင်မတန် စည်းကမ်းကြီးတယ်ကွဲ့။ ဗီအက်ဖ်ဒီကို လာတဲ့ ခရီးသည်တွေကို ဒီမှာပဲ ချရမှာ။ မဟုတ်ရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးခံရလိမ့်မယ်”

ကလေးဘဝက-

“လူကြီးများကောင်စီ ဆိုတာ ဘာလဲ”

ထိုစဉ် ဘတ်စ်ကား နောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“ဟေ့... ကလေးတွေကို မြန်မြန်ဆင်းခိုင်းပြီး ကားထွက်တော့လေ။ တံခါးဖွင့်ထားတာ ပိုးကောင်တွေ ဝင်ကုန်ပြီ”

ကားဆရာက-

“ကလေးတို့ဆင်းကြတော့နော်” ဟု ဆိုလျှင် ကလေးများလည်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဗီအက်ဖ်ဒီမြေပေါ် ခြေချလိုက်ကြ၏။

ဘတ်စ်ကားက တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးနောက် သိမ့်ခနဲ လှုပ်၍ ဆက်ထွက်သွားသဖြင့် ကလေးများသာ လွင်တီးခေါင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ကလေးများသည် မြင်ကွင်းမှ သေးသည်ထက် သေးငယ်သွားသော ဘတ်စ်ကားကို ကြည့်ပြီးမှ သူတို့၏ နေအိမ်အသစ်ရှိရာဟိုးအဝေးက မှုန်ပျံ့မည်းတည်းတည်းဆီ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကလေးဘဝက မျက်မှန်နောက်ကွယ်ရှိ မျက်လုံးများကို မှေးကြည့်ပြီး

“ကဲ ခုမှ မြင်ရတော့တယ်။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားဟာ။ ငါတို့တော့ တစ်ညနေလုံး လျှောက်ရမယ်နဲ့ တူတယ်”

ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီအား လက်ဆွဲသေတ္တာပေါ် တင်လိုက်ပြီး-

“ဒါဆိုလည်း ခုကစသွားရင် ပိုကောင်းမယ်။ ဒီလက်ဂေ့ဂျီကဘီးပါတော့ မမဆွဲသွားရင် ညီမလေး ထိုင်လိုက်လို့ ရတယ်”

ဆန်နီက-

“စန့်” ဟု ဆိုရာ ‘မမက အရမ်းညှာတာပဲ’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ကလေးများလည်း ဟိုးအဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှာ မှုန်ပျံ့ မြင်ရသော မည်းတည်းတည်းဆီ လမ်းလျှောက်၍ သွားကြလေ၏။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ လျှောက်ရချိန်မှာပင် ဘတ်စ်ကားစီးရခြင်းမှာ ယခုကြုံရသော ဒုက္ခနှင့်စာလျှင် သူတို့အတွက် ပမွှားဖြစ်သွားသယောင် ထင်မိကြ၏။ ဥပမာ မိုးရေထဲလမ်းလျှောက်ရသဖြင့် မိုးစိုမှာကိုစိုးရိမ်သော်ငြားလမ်းထောင့်မှာခွေးဆိုးတစ်အုပ်နှင့်ရုတ်တရက်တွေ့ရသောအခါမိုးရေစိုခြင်းသည်ခွေးလိုက်ကိုက်ခံရမည့် ဒုက္ခနှင့်စာလျှင်ပြောပလောက်အောင်ကြီးကျယ်ခြင်းမရှိတော့သလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

ဗီအက်ဖ်ဒီသို့ခရီးစထွက်သည်နှင့်ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်ရခြင်း၊ ပိုးကောင်အသေများနှင့် တွေ့ရခြင်း၊ ကိုယ့်အပေါ် တစ်ယောက်ယောက် လာမှီအိပ်မှာ စိုးရိမ်ရခြင်းများမှာ ယခုရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော ဒုက္ခနှင့် စာလျှင် စာဖွဲ့စရာ မရှိချေ။ အရာရာ ဗလာနတ္ထိ ဖြစ်နေသော ညီညာပြန်ပြူးသည့် ကုန်းမြေပေါ်၌ လေကို ဆန်၍ ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်နေသော ဝိုင်အိုလက်၏ ဆံပင်မှာ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖြီးသည့်နှယ် ပွစလောင်း လန်နေ၏။ ကလေးတစ်သည် ဝိုင်အိုလက်၏ နောက်ကွယ်မှ လိုက်လာသဖြင့် လေတိုးမခံရသော်ငြား လေတိုက်၍ လွင့်လာသော ဖုန်တို့က အနှစ်နှစ်အလလ ရေမချိုးထားသည့်နှယ် ခေါင်းစခြေဆုံး ဖုံးနေသည်။ ဝိုင်အိုလက် ဆွဲလာသော လက်ဆွဲသေတ္တာပေါ်ထိုင်လိုက် လာသည့် ဆန်နီမှာ နာရီပိုင်းမျှ ကြာသေးသော်လည်း ကမ်းခြေမှာ ခြောက်လလောက် နေလောင်ခံထားသလို မည်းပြာသွားသည်။

ရွာနား နီးလာသော် မှုန်ပျပျပုံရိပ်များ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာပြီး အနိမ့်အမြင့်မျိုးစုံနှင့် အဆောက်အအုံများ၊ အကျဉ်းအကျယ်မတူညီသော လမ်းများနှင့် မိုးထိမတတ် မြင့်မား ရှည်လျားလှသော ဓာတ်မီးတိုင်များ၊ အလံတိုင်များကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် မြင်မြင်သမျှမှာ မည်းနက်၍ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ်နှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေရာ မသိလျှင် ရွာသည် လေထဲမှာ လွင့်ထားသော ပိတ်စပေါ်မှာ ဆေးခြယ်ထားသည်နှင့် တူ၏။

အဆောက်အအုံများ၊ ဓာတ်မီးတိုင်များနှင့် လမ်းများပင်လျှင် ယိမ်းတော့မလို နွဲ့တော့မလို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ဖြစ်နေရာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် သည်လိုရွာကို ကလေးများ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြချေ။ ယင်းမှာ အဖြေရှာမရသော ဆန်းကြယ်မှု တစ်ခုနှင့် တူသော်လည်း ဗီအက်ဖ်ဒီရွာစွန်ကို ရောက်လာသည့်အခါမူ သည်လို ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားရသည့် အကြောင်းရင်းကို အဖြေရှာ၍ ရသွား၏။

တစ်ရွာလုံး ကျီးကန်းများ ဖုံးနေပြီး ရွာစွန်ကို ခြေချလိုက်သည်နှင့် ကျီးနက်ကြီးများက ကလေးများကို သံသယမျက်လုံးနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကျီးကန်းများသည် သစ်ပင်တိုင်းမှာသာမက အဆောက်အအုံများ၏ ခေါင်မိုး၊ ပြတင်းပေါက်ပေါင်၊ လှေကားထစ်၊ ပလက်ဖောင်းနှင့် လမ်းပေါ်တွေမှာ အစုအဝေးကြီးငယ်ဖွဲ့၍ နားနေကြ၏။ အချို့က ရေမြောင်းနှင့် ခြံစည်းရိုးတိုင်များကြားမှာ အနားယူ လဲလျောင်းနေသည်။ 'မြို့တော်ခန်းမသို့' ဟူသော မြားပြထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာပင် ကျီးကန်းခြောက်ကောင် နားနေသည်။ ကျီးကန်းများသည်

mgjye.com

၎င်းတို့ဘာဝအလျောက်တအားအားနှင့်အော်မြည်နေခြင်းမရှိသလို၎င်းတို့ဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ထရမ်းပက်တွေလည်း မှုတ်မနေကြချေ။ တစ်ရွာလုံးသည် ကျီးတို့ လှုပ်ရှားသံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံစာပုံးပေါ်မှာ နားရတာ ပျင်းလာ၍ တံခါးလက်ကိုင်ဘုမှာ သွားနားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု အတွေးပေါက်ကာ ရုတ်တရက် ထပျံသောကျီးကန်းတစ်ကောင်တလေတော့ရှိသည်။ အကိုင်တစ်ခုမှာ အကြာကြီး နားနေရသဖြင့် အကြောဆန့်သည့်နှယ် ကျီးများက မကြာခဏ အတောင်တွေ ဖြန့်ထုတ်တတ်ကြ၏။ ခြေချစရာ နေရာမလွတ်သဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ ရလိုရငြား အမြဲလိုလိုသူတို့အချင်းချင်း ဟိုနေရာ ရွှေလိုက်၊ သည်နေရာ ပြောင်းလိုက် လုပ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် အဝေးက ကြည့်လျှင် မြို့ကယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသယောင် မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာ ဆန်းကြယ်သော ပုစ္ဆာကို အဖြေ ရှာတွေ့ သွားသော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရမသွားဘဲ အတောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေ သော ငှက်နက်ကြီးများကြားက ဖြတ်လျှောက်ရမည့် အရေးကို တွေးရင်း ရပ်မြဲနေရာ မှာသာ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေမိကြ၏။

ကလေးတစ်က-

“ကျီးကန်းတွေအကြောင်း စာအုပ်သုံးအုပ် ဖတ်ဖူးတယ်။ သူတို့က အန္တရာယ် လုံးဝ မရှိပါဘူး”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သိပါတယ်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ကျီးကန်းတွေ ဒီလိုအများကြီးတွေ့ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်ပေမယ့် မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ မှုစရာမှ မဟုတ် ဟာ”

ဆန်နီကလည်း-

“ဇီမက်စတာ” ဟု ထောက်ခံသည်။

သို့သော် ကလေးသုံးယောက်မှာ ကျီးကန်းတွေ အုံ့ခဲနေသော ရွာထဲ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မလှမ်းဝံ့သေး။ ကျီးကန်း ဆိုသည်မှာ အန္တရာယ်ပြုတတ်သော ငှက်မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ပူစရာမလိုကြောင်း၊ ငှက်တစ်အုပ်ကို ကြောက်ရွံ့နေခြင်းမှာ ကြောင်တောင်တောင် နိုင်ကြောင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြ သော်ငြား စိတ်ထဲမှာတော့ အရေးတကြီး ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စတစ်ခုလို ခံစားရ၏။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သာ ဘော်ဒလဲယားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါမူ ကျီးကန်း တွေ အုံ့ခဲနေသော လမ်းတွေဆီ လှမ်းရမည့်အစား ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်သက်လုံး

ရွာစပ်မှာသာ မတ်တတ် ရပ်နေမိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများကတော့ မြို့တော်ခန်းမဆီ ကျီးကန်းတွေကြားက ဖြတ်လျှောက်သွားဖို့တစ်ခဏ အတွင်းမှာ အားတင်းလိုက်ကြ၏။

ဝိုင်အိုလက်က သူမနှင့်အနီးဆုံးရှိကျီးကန်းကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလိုသောငှာ လေသံကို နှိမ့်၍-

“ထင်သလောက်လည်း မခက်လှပါဘူး။ မူစရာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကျီးကန်းတွေကြား ခြေချလို့ ရလောက်တဲ့ နေရာတော့ ရှိပါတယ်”

ကလေးဘဝက ကျီးကန်းအမြီးတွေ မနင်းမိအောင် သေချာကြည့်ရင်း-

“အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ တို့တွေ လျှောက်လာတော့လည်း ဘေးကို နည်းနည်းတော့ ဖယ်ပေးကြပါတယ်”

ဆန်နီက ဂရုစိုက်၍ လေးဘက်တွားလိုက်လာရင်း-

“ရက်ကား” ဟု ဆိုရာ ‘ယဉ်ကျေးငြိမ်သက်တဲ့ လူပုပုလေးတွေကြားက လျှောက်နေသလိုမျိုးပါပဲ’ ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ရာ အစ်မနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူတို့က သဘောတူစွာ ပြုံးပြကြသည်။

သိပ်မကြာခင် ကျီးကန်းများ တန်းစီနေသော လမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သော် လမ်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စကျင်ကျောက်အဖြူသားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော သပ်ရပ်မြင့်မားသည့် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုဆီ ရောက်လာလေ၏။ ကျန်ဘေးနားမှာမူ ကျီးကန်းများ ဖုံးနေသဖြင့် ဘာရှိမှန်းမပြောတတ်။ ‘မြို့တော်ခန်းမ’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်မှာပင် ကျီးကန်းကြီးသုံးကောင် နားနေသဖြင့် ‘တော်ခန်းမ’ ဟုသာ ဖတ်လို့ ရသည်။ ထိုကျီးကန်းကြီးများက သူတို့အား မျက်လုံးပုစိလေးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ဝိုင်အိုလက်က တံခါးခေါက်ရန် လက်မြှောက်လိုက်ပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် ကလေးဘဝက-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းလန့်သလို ဖြစ်သွားလို့။ နောက်ဆုံးတော့ ဗီအက်ဖ်ဒီ ရွာတော်ခန်းမကို ရောက်လာပြီပေါ့။ ကွာဒ်မိုင်းယားတို့တွေ ပြန်ပေးဆွဲခံရကတည်းက တို့တွေ ရှာနေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ဒီတံခါး နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေမလား မသိဘူးနော်”

ကလေးဘဝက-

“အရမ်းတော့ မျှော်လင့်မထားတာ ကောင်းမယ်။ စက္ကလောတို့ဆီမှာ နေတုန်းက ဗီအက်ဖ်ဒီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖြေရှင်းနိုင်ပြီလို့ ထင်ခဲ့တာမှတ်မိလား။ ဒါပေမဲ့ မှားတာပဲ။ ဒီတစ်ခါလည်း မှားနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မှန်ချင်လည်း မှန်နိုင်တာပဲ။ မှန်ရင်တော့ ဒီတံခါး နောက်ကွယ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတာ ဘာပဲရှိရှိ ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

“မမှားရင် ဘာပြင်စရာ ရှိမလဲ”

ဆန်နီက -

“ဂတ်ဆိုင်း” ဟုဆိုရာ ‘ငြင်းခုံနေလို့ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ တံခါးခေါက်မှပဲ မှန်လား။ မှားလား သိရမှာ’ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် ဆန်နီက အစ်မနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူတို့ ပြန်မပြောနိုင်ခင် ကလော့စ် ခြေထောက်ကြားမှ တွားသွား၍ တံခါးကို လက်သီးဆုပ်လေးများနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ထုချလိုက်ရာ အလွန်ခုံညားထည်ဝါသော အသံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“ဝင်ခဲ့”

ဘော်ဒလဲယားကလေးများ တံခါးဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်လျှင် အလွန် မြင့်မားသော မျက်နှာကြက်၊ အလွန်တောက်ပသော ကြမ်းခင်း၊ အလွန်ရှည်လျားသော ခုံတန်းလျားတစ်ခု ရှိသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲ ရောက်သွား၏။ နံရံတွင် အသေးစိတ် ရေးဆွဲထားသော ကျီးကန်းရုပ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ခုံတန်းလျားရှေ့တွင် စင်မြင့်လေး တစ်ခု ရှိပြီး ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော မိန်းမ တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ စင်နောက်တွင် ခေါက်ကုလားထိုင်တစ်ရာလောက် ချထားပြီး ခုံအများစုမှာ ထိုင်နေသူတို့က ကလေးများကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကလေးများသည် ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေသူတို့ကိုသာ သေချာကြည့်နေမိသဖြင့် ခေါက်ကုလားထိုင်များဆီ မျက်စိမရောက်ကြ။

ခုံတန်းလျားမှာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကပ်ထိုင်နေကြသူနှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိပြီး ထင်ရှားသော အချက်နှစ်ခု ရှိသည်။ တစ်ချက်က အားလုံးမှာ သက်ကြီးရွယ်အို များ ဖြစ်ကြ၏။ အသက်အငယ်ဆုံးမှာ ခုံတန်းအစွန်းနား ထိုင်နေသော အသက်ရှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျန်သူများက သူမထက် အသက်ပိုကြီးသွားကြဟန် တူ၏။ နောက်တစ်ချက်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ ထက် ပိုသည်။ စစတွေ့ချင်း၌ ခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်နေကြသူများ ခေါင်းပေါ်မှာ လမ်းပေါ်က ကျီးကန်းများ လာနားနေသလို ထင်လိုက်မိသော်လည်း ထိုကျီးကန်း

များက တောင်ပံလည်း မခတ်၊ မျက်စိလည်း မမှိတ်၊ လှုပ်ရှားမှုလည်း မရှိကြသဖြင့် သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ ကျီးကန်းများနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူသော ဦးထုပ် အနက်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သည်လိုဆန်းပြားသော ဦးထုပ်မျိုး မမြင်ဖူး သဖြင့် ကလေးများမှာ တခြားဘာကိုမှ အာရုံမရောက်ဘဲ ၎င်းတို့ကိုသာ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခုံတန်းလျားမှာထိုင်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးက အသံအောအောကြီး နှင့်-

“မင်းတို့က ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးတွေလားကွဲ့။ တို့လည်း မင်းတို့ကို မျှော်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပုံစံက ဒီလောက် စုတ်ပြတ်နေကြမယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ ငါ မြင်ဖူးသမျှ ကလေးတွေထဲ မင်းတို့ သုံးယောက်က နေလောင် အခံရဆုံး၊ ဖုန်အတက်ဆုံး၊ လေအတိုက်ခံရဆုံးပဲ။ ငါတို့ စောင့်နေတဲ့ ကလေး တွေက မင်းတို့မှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျီးကန်းပုံဦးထုပ်က တောင်ပံ ခတ်သည့်နှယ်ဖလတ်ဖလတ်နှင့် လှုပ်သွားသဖြင့် ရယ်ချင်စရာကြီးဖြစ်သွားသည်။

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မက ဝိုင်အိုလက် ဘော်ဒလဲယားပါ။ ဒါက ကျွန်မမောင်လေး ကလော့စ်နဲ့ ညီမလေး ဆန်နီပါ။ ဒီလိုဖြစ်လာတာက ကျွန်မ တို့...”

စကားမဆုံးခင် တခြားအဘိုးကြီးများက-

“ရှူး...။ လောလောဆယ် ဒီအကြောင်း မဆွေးနွေးကြသေးဘူး။ ဒီကိစ္စ တွေကို လူကြီးများကောင်စီက စင်ပေါ်တက်မှ ဆွေးနွေးမှာလို့ စည်းမျဉ်းအမှတ် ၄၉၂ မှာ အတိအလင်း ဖော်ပြထားတယ်။ လောလောဆယ် ရဲမှူးကိစ္စ ဆွေးနွေး နေတာ။ အရာရှိလူစီယာနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မြို့နေလူထုက ဘာများ မေးစရာ ရှိသေးလဲ”

သက္ကလံဘောင်းဘီရှည်အစင်းကျားနှင့် လူတစ်ယောက်က-

“ဟုတ်ကဲ့။ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ ယခင်ရဲမှူးက ဘာဖြစ်သွားလဲ သိချင်လို့ပါ။ ကျုပ်တော့ အဲဒီလူကို သဘောကျတယ်”

စင်ပေါ်က မိန်းမက လက်အိတ်အဖြူဝတ်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်၏။ ကလေးများလည်း လှည့်ကြည့်တော့မှ ထိုမိန်းမကို ပထမဆုံး

သတိပြုမိသည်။ အရာရှိလူစီယာနာသည် အလွန်အရပ်ရှည်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အနက်ရောင် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီး စီးထား၏။ အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ တောက်ပသော တံဆိပ်ပြားတစ်ခု တပ်ထားပြီး မျက်စိအထိ အုပ်သော ဆိုင်ကယ် ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားသဖြင့် အနီရဲရဲ ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းကိုသာ မြင်ရသည်။

သူမက ထမေးသော လူကို-

“ယခင်ရဲချုပ်က သံမှိုတစ်ဘူး မတော်တဆ မျိုချမိပြီး လည်ချောင်း နာနေလို့ပါ။ သူ့အကြောင်း ပြောရင် အချိန်ကုန်တယ်။ အခု ကျွန်မဟာ ရှင်တို့ရဲ့ ရဲမှူးအသစ်ပဲ။ စည်းကမ်းဖောက်တဲ့ သူတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးသွား မှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်ဆွေးနွေးစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်”

အသံအောအောနှင့် အဘိုးကြီးက-

“မင်း ပြောတာ သဘောတူတယ်။ အရာရှိလူစီယာနာကိစ္စကို လူကြီးများ ကောင်စီက ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ပါပြီ။ ဟက်တာရေ၊ မိဘမဲ့လေးတွေကို ဆွေးနွေးရအောင် စင်ပေါ် ခေါ်လိုက်ပါ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေသူ များက ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

ရဲမှူးက နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသော အပြုံးတစ်ခုနှင့် စင်ပေါ်က ဆင်းသွား သောအခါ အပေတေခံစက်ရုံဝတ်စုံဖရိုဖရဲနှင့် အရပ်ရှည်ရှည်ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက် ခေါက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှ ထလာ၏။ သူသည် ကလေးများဆီ ခေါင်းငုံ့၍ လျှောက်လာပြီး ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေသော လူကြီးများကောင်စီကို အရိုအသေ ပြုသည်။ ပြီးလျှင် စင်ဘက်ကို အရိုအသေပြုသည်။ ထိုအခါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံသော အလေ့အထကို ကလေးများ တန်းသဘောပေါက်သွား ၏။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးတစ်က စင်ပေါ်ကို ရှေ့မှ တက်သွားပြီး ဆန်နီက နောက်မှ တွား၍ တက်လာသည်။

လူကြီးများကောင်စီရှိ မိန်းမတစ်ယောက်က-

“အခုဘော်ဒလဲယားမိဘမဲ့တွေကို ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်မယ့် ကိစ္စကို ဆွေးနွေးမယ်။ အစိုးရရဲ့ အစီအစဉ်အသစ်အရ ဗီအက်ဖ်ဒီ တစ်မြို့လုံးဟာ ဒီကလေးသုံးယောက်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမယ်။ ကလေး

တစ်ယောက်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ တစ်မြို့လုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဘာမေးစရာ ရှိသလဲ”

အခန်းနောက်ဘက်မှ-

“မြို့စားကြီးအိုမာ ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ ကွာဒ်မိုင်းယား အမြွှာ နှစ်ယောက် အမှုက ဘော်ဒလဲယားကလေးတွေနဲ့ သူတို့က အတူတူပဲလား” ဟူသော အသံ တစ်ခု ထွက်လာသည်။

အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပန်တီလို နေ့စဉ် သတင်းစာတစ်စောင် မြှောက်ကိုင်ထားသော ပန်းရောင်တောက်တောက် ရေချိုးခန်းဝတ်ရုံနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟောဒီ သတင်းစာထဲမှာ ရေးထားတာတော့ လူဆိုးမြို့စားကြီးက အဲဒီ ကလေးတွေ နောက်ကို လိုက်နေတာတဲ့။ အဲဒီလူ ကျွန်မတို့မြို့ ရောက်လာမှာတော့ မကြိုက်ဘူး”

လူကြီးများကောင်စီဝင်တစ်ယောက်က ချောမော့နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့်

“အဲဒီကိစ္စကို သေချာဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ မစွက်မောရိုး။ ခဏနေ ရှင်းပြ ပါမယ်။ ကလေးတွေ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက် ရတာနဲ့ အုပ်ထိန်းသူက သူတို့ကို ဝေယျာဝစ္စတွေ ခိုင်းလို့ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ရွာလုံးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဘော်ဒလဲယားတို့က လုပ်ကိုင်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်က စပြီး မင်းတို့ ကလေးသုံးယောက်ဟာ ဘယ်သူခိုင်းခိုင်း ဘာမဆို လုပ်ရမယ့် တာဝန်ရှိလာ တော့မှာ”

ကလေးများက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့် လိုက်မိကြ၏။

ကလေးတစ်က မဝံ့မရဲနှင့်-

“တစ်ဆိတ်လောက် ခင်ဗျာ။ တစ်နေ့မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပဲ ရှိတာ။ ဒီမှာ လူက ရာချိန်မယ့်ပုံပဲ။ ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်လိုလုပ် အချိန်ရှိပါ့မလဲ”

လူကြီးများ ကောင်စီဝင်များက တညီတညွတ်တည်း-

“ရှူး...”ဟု တိုးတိုးနေခိုင်းကြ၏။

ပြီးလျှင် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပုံရသော မိန်းမတစ်ယောက်က-

“ရဲအရာရှိ မဟုတ်ရင် စင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ စကားမပြောရဘူးလို့ စည်းမျဉ်းအမှတ် ၉၂၀ မှာ ဖော်ပြထားတယ်။ မင်းတို့က မိဘမဲ့တွေ။ ရဲအရာရှိ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နေကြပါ။ ကဲ အခု ဗီအက်ဖ်ဒီ ကျီးကန်းတွေရဲ့ နေထိုင်ပုံအလိုက် မင်းတို့လုပ်ရမယ့် အချိန်ဇယားကို ပြောပြမယ်။ မနက်ဆိုရင် ကျီးတွေကရွာပြင်မှာနားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျဖြိုထဲကဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေကို အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့လုပ်လို့ရတယ်။ နေ့လယ်ကျမင်းတို့တွေ့တဲ့အတိုင်း ကျီးတွေကဖြိုထဲမှာလာနားကြတော့ အဲဒီကျရင်ရွာပြင်ကအလုပ်တွေ လုပ်ပေါ့။ ဒီမနက်မှ ဆင်ထားတဲ့ ရေပန်းအသစ်ကိုလည်း သေချာဂရုစိုက်နော်။ ရေပန်းက အရမ်းလှတော့ တတ်နိုင်သမျှ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ထားဖို့လိုတယ်။ ညကျရင်တော့ ရွာစွန်က နဲဗာမိုးသစ်ပင်မှာ အိပ်တန်းတက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာတော့ လုပ်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဘာမေးစရာ ကျန်သေးလဲ”

ရောင်စုံသက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် လူက ခေါက်ကုလားထိုင်မှ ထ၍-

“တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်...” ဟုဆိုကာ ဘော်ဒလဲယားကလေးများ ဆီ လက်ညှိုးထိုးကာ-

“...သူတို့ကဘယ်မှာနေမှာလဲ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ရွာလုံးက ပြုစုပျိုးထောင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အိမ်မှာ ကလေးတွေ ထားပြီး ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာတာ စိတ်ရှုပ်ခံရမှာလား။”

မစ္စက်မောရီးကလည်း သဘောတူဟန်နှင့်-

“ဟုတ်တယ်။ ဝေယျာဝစ္စတွေ ခိုင်းလို့ရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ အိမ်မှာ လာရှုပ်နေမှာတော့ မလိုချင်ဘူးတော့”

တခြားရွာခံများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြ၏။

“ဒီမယ်၊ ဒီမယ်။ ကျုပ်လည်း ဝိုင်အိုလက်တို့၊ ကလေးတစ်တို့၊ ဆန်နီတို့နဲ့ အတူမနေချင်ဘူးနော်”

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ဟန်တူသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က လက် နှစ်ဖက် မြှောက်ကာ-

“ဒီဇာကြောင်မနေကြစမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ကလေးတွေကတို့တွေတောက်တို့ မည်ရ ခိုင်းနေကျ ဟက်တာနဲ့ နေကြမှာပေါ့။ ဟက်တာက သူတို့ကို ထမင်းကျွေး၊

အဝတ်ဆင်ပေးလိမ့်မပေ။ ဗီအက်ဖ်ဒီရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေအားလုံးကိုလည်း ဟက်တာကပဲ သင်ပေးရဦးမှာ မဟုတ်လား။ ဒါမှ စင်ပေါ်ကနေ စကားပြောတာ ဘာညာလိုမျိုး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ မလုပ်မိတော့မှာ”

သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ အစင်းကျားနှင့် လူကြီးက-

“တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ရေရွတ်သည်။

ကောင်စီဝင်တစ်ယောက်က-

“ကဲ ဘော်ဒလဲယားတို့ရေ...” ဟု လှမ်းပြောသည်။

သူမက စင်နှင့် အတော်လေးဝေးသော နေရာမှာ ထိုင်နေသောကြောင့် ကလေးများ ဆီလည်ဆန်၍ လှမ်းကြည့်ရရာဦးထုပ်ကျွတ်ကျတော့မလိုဖြစ်နေ၏။

“...ဟက်တာအိမ်ခေါ်မသွားခင်မင်းတို့ဘာသာစိုးရိမ်နေတာတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ လောလောဆယ် ပြောခွင့်မရှိတာ ဆိုးတာပဲ။ မဟုတ်ရင် သူတို့က ဘယ်လို ပုံစံလဲ ဆိုတာ ပြောပြလို့ ရတာပေါ့။ မစ္စတာပိုးကတော့ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းမှန်း ယူဆလို့ ရတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ ပို့ပေးထားတယ်”

မစ္စက်မောရီးက သတင်းစာခေါင်းစီးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း-

“အိုမာပါ” ဟု ထောက်သည်။

အဘိုးကြီးက-

“တိတ်စမ်း။ ကဲ... ဘော်ဒလဲယားတို့ရေ မင်းတို့လည်း အိုးလမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်ရောက်လာမှာကို အင်မတန်စိုးရိမ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို တစ်မြို့လုံးက အုပ်ထိန်းသူအနေနဲ့ ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ကြမှာပါ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သိပ်မကြာမီက စည်းကမ်း အသစ်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။ စည်းမျဉ်းအမှတ် ၁၉၈၃၃ ပေါ့လေ။ အဲဒါက မြို့နယ်နိမိတ်အတွင်း ဘယ်လူဆိုးမှ ဝင်ခွင့်မပြုကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာတာပဲ”

ရွာခံများက ကျယ်လောင်စွာ သြဘာပေးသော အခါ လူကြီးများကောင်စီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ကြရာ ကျိုးပဲ့ဦးထုပ်များက ငုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်သွားကြ၏။

အဘိုးကြီးက-

“ကဲ.... မေးစရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် ဘော်ဒလဲယားတို့ကို စင်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းပြီး မင်းအိမ် ခေါ်သွားလိုက်တော့ ဟက်တာ”

ခေါင်းငုံ့နေဆဲဖြစ်သော အလုပ်သမားဝတ်စုံနှင့် လူကစင်ပေါ်သို့ ခြေလှမ်း ကျဲနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ တက်လာပြီး ကလေးများအား အခန်းထဲမှ ခေါ်သွားသည်။ ကလေးများလည်း တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်လုံးမှ မပြောသော ထိုသူ့နောက် ကသောကမျောပြေးလိုက်ရ၏။ သူသည် ကလေးသုံးယောက်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ရမှာမို့ စိတ်ညစ်နေသလား၊ လူကြီးများကောင်စီကိုပဲ ဒေါသထွက်နေသလား၊ အပဲ အနေသလား မသိ။ ထိုအခါ ကလေးများသည် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ ယောက်ျား၊ မိန်းမလည်း မသဲကွဲ စကားလည်း ပြောတတ်ပုံ မရသော အပေါင်းအပါ တစ်ယောက်ကို သွားသတိရ၏။ ကလေးများမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိတ်ဆိတ် နေသော ဟက်တာအနား မကပ်ရဲသဖြင့် အနောက်မှသာ ခပ်ခွာခွာ လိုက်လာကြ သည်။

ဟက်တာသည် ကလေးများရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး မြို့တော်ခန်းမတံခါးကို ဖွင့်ကာ ကျီးကန်းများ ဖုံးနေသော ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်သွားတော့မှ သက်ပြင်း အရှည်ကြီး တစ်ချက်ချသည်။ ယင်းမှာ သူ့ဆီမှ ကြားရသော ပထမဆုံး အသံဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် ဟက်တာက ကလေးတစ်ယောက်ချင်းစီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အသာအယာ ပြုံးသည်။

ဟက်တာက စိတ်ချမ်းသာသွားသော လေသံနှင့်-

“မြို့တော်ခန်းမကနေ ထွက်လာတော့မှပဲ စိတ်သက်သာရာ ရတော့ တယ်။ လူကြီးများကောင်စီနဲ့ တွေ့ရင် အရမ်းစိတ်အိုက်တယ်။ စည်းကမ်းတွေ ကလည်း တင်းကျပ်လိုက်ပါတိသနဲ့။ ကောင်စီအစည်းအဝေးလုပ်နေတဲ့ အချိန် တွေဆို စိတ်ကျဉ်းကျပ်လွန်းလို့ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖြစ်ဘူး။ အပြင်ရောက်မှပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ကဲ... အခု တို့တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဖို့ အချိန်ရပြီ ဆိုတော့ ကွေ့ဝိုက်မနေဘဲ တည့်တည့်ပဲ ပြောကြစို့။ နံပါတ်တစ်ကိုယ့်ကို ဟက်တာ လို့ ခေါ်။ နံပါတ်နှစ် မင်းတို့တွေ မက္ကဆီကိုအစားအစာ ကြိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ရယ်လက်ရာပဲ။ နံပါတ်သုံးကတော့ မင်းတို့ကို အရမ်းမိုက်တာ ပြစရာ ရှိတယ်။ နေဝင်တော့မယ်”

မှန်သည်။ မြို့တော်ခန်းမမှ ထွက်လာစဉ်က သတိမထားမိ။ နေလုံးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးစ ပြုလာသဖြင့် ညနေစောင်း နေရောင်က မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်လာလေပြီ။

နေဝင်ချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ များများစားစား နားမလည်သော်ငြား
ဝိုင်အိုလက်က-

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောသည်။

ဟက်တာက-

“ရှူး...။ နေဝင်ချိန်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး
နေပြီး ကျီးကန်းတွေကို ကြည့်။ အနှေးနဲ့ အမြန် ဖြစ်ရတော့မှာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဟင်”

ဟက်တာက-

“ရှူး...” ဟု ဆိုလိုက်ပြီးနောက် ယင်းက စတင်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လူကြီးများကောင်စီက ကျီးများ၏ အိပ်တန်းတက်ချိန် အလေ့အထကို
ပြောပြလိုက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကလေးသုံးယောက်မှာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ
သို့ ပျံသန်းသွားမည့် ကျီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးထူးခြားခြား လိုက်မစဉ်းစားမိခဲ့။
စာတိုက်ပုံးထိပ်မှာ နားနေသည့် အထီးလား၊ အမလား မပြောတတ်သော ကျီးကန်း
ကြီးတစ်ကောင်က တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ အရင်ဆုံး ပျံတက်သွားပြီး ကလေး
များ၏ ခေါင်းအထက်မှာ ဝဲလည်လှည့်သည်။ ပြီးလျှင် မြို့တော်ခန်းမ ပြတင်းပေါင်
တန်းက ကျီးတစ်ကောင် လိုက်၍ ပျံတက်လာပြီး ခုနက ကျီးနှင့် သွားပေါင်းသည်။
ထို့နောက် အနီးနားရှိ ချုံထဲက တစ်ကောင်၊ လမ်းပေါ်က သုံးကောင်၊ ပြီးနောက်
ကျီးရာပေါင်းများစွာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပျံတက်၍ လေထဲမှာ ဝဲလည်လှည့်နေ
လေရာ မသိလျှင် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ကြွတက်သွားသည်နှင့် တူ၏။ ထိုအခါမှ
လမ်းများ၊ အဆောက်အအုံများကို တစ်ခုချင်း အသေးစိတ် မြင်ရသည်။ သို့သော်
ကလေးများမှာ မြို့လေးကို မကြည့်အားဘဲ ကောင်းကင်မှာ ဧရာမစက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်
ဝဲလည်လှည့် ပျံသန်းနေသော ငှက်များ၏ ဆန်းကြယ်လှပသော မြင်ကွင်းကိုသာ
မော့ကြည့်နေမိကြ၏။

ဟက်တာက-

“မမိုက်ဘူးလား ဟင်...” ဟု ထအော်သည်။

သူက ပိန်တာရိုးလက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ငှက်များ၏ တဖျတ်ဖျတ်
တောင်ပံခတ်သံများကို ကျော်အောင်-

“မမိုက်ဘူးလားလို့” ဟု အော်မေး၏။

ဝိုင်းအိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီက ကောင်းကင်ဘုံဆီ သွားရာလမ်းကို ရှာတွေ့သည့်အလား သူတို့အထက်မှာ ဝိုင်းပတ် ပျံသန်းနေသော ကျီးကန်း ထောင်ပေါင်းများစွာကိုခေါင်းမော့၍ ငေးကြည့်ရင်း သဘောတူဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ် ကြသည်။ ကျီးအုပ်ကြီးသည် မီးခိုးထုကြီးတစ်ခုလို၊ ကျွန်ုပ် ယခုရေးသားနေသည့် မင်ရည်လိုနက်မှောင်စိုလက်နေ၏။ တောင်ပံခတ်သံများမှာ စာရွက်ပေါင်းသန်းနှင့် ချီ၍ တဖျပ်ဖျပ် လှန်နေသည့်နှယ်။ တောင်ပံခတ်၍ ထွက်လာသော လေတူပူပူ ကြောင့် သူတို့ခမျာ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြသည်။ လေက သူတို့ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်သွားရာ ဘော်ဒလဲယားတို့သည် ထိုခဏ၌ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်နှင့် သူတို့ ကြုံနေရသော ဒုက္ခအပေါင်းမှဝေးရာသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာပြီး ညနေခင်းကောင်းကင်ယံ က ကျီးစက်ဝိုင်းနှင့် အတူပူးပေါင်း၍ ပျံဝဲနေလိုက်ချင်မိကြလေ၏။

အခန်း (၃)

ကျီးများသည် ဝဲလည်လှည့်နေရာမှ ဧရာမတိမ်မည်းအုပ်ကြီး ရွှေလျားသွားသလို
အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွား၏။

ဟက်တာက-

“မမိုက်ဘူးလား။ မမိုက်ဘူးလားလို့။ ဘယ်လောက် ထူးခြားလိုက်
သလဲ”

‘ထူးခြားသော’ ဟူသည့် စကားလုံးကို အသက်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်
ကတည်းက နားလည်သော ကလေးက-

“တကယ် ထူးခြားပါပေတယ်”

ဟက်တာက-

“ကိုယ်ဆို ညနေတိုင်း ကြည့်တာ။ ရိုးမသွားဘူး။ မကြည့်ဘဲလည်း
မနေနိုင်ဘူး။ ဒီညနေ ဘာစားရကောင်းမလဲ။ ကြက်သားလိပ် ဆိုရင်ကော။
ပြောင်းဖူးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ချပါတီထဲ ကြက်သားမြှုပ်ပြီး ချစ်အုပ်ထားတဲ့ မက္ကဆီကန်
ဟင်းလျာလေ။ ဒုတိယတန်းတုန်းက ဆရာဆီက သင်ထားတဲ့ ရှယ်အနှစ်ရည်
ဆမ်းမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“အရသာရှိမယ့်ပုံပဲ”

ဟက်တာက-

“သိပ်ကောင်းပေါ့။ အစားအသောက် ကြေးများရင် သိပ်ရွံတာပဲ။ အိမ်ရောက်အောင်အကြာကြီး လျှောက်ရဦးမှာဆိုတော့ စကားပြောရင်း သွားကြတာပေါ့။ မင်းတို့သေတ္တာကိုယ် သယ်ပေးမယ်ပေး။ မင်းတို့က ညီမလေးကိုသာ ချီလာခဲ့။ မင်းတို့တွေ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကနေ လမ်းလျှောက်လာတာကိုယ် သိတယ်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တယ်ဆိုရင်တောင် လွန်လှပြီ”

ဟက်တာက ဘော်ဒလဲယားတို့၏ အိတ်များကို ဆွဲကာ လမ်းအတိုင်း ရှေ့ကလျှောက်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကျီးအတောင်များ ကျွတ်ကျနေသည်မှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။ ခေါင်းအထက်က ကျီးအုပ်ကြီးကတော့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းဆီကွေ့သွား၏။

ယင်းကို ဟက်တာက ဆုကေ့စ်နှင့် ညွှန်ပြရင်း-

“‘ကျီးကန်းပျံသလို (as the crow flies)’ ဆိုတဲ့ စကားပုံများ ကြားဖူးမလားတော့ မသိဘူး။ အဓိပ္ပာယ်က ‘တိုက်ရိုက်ရောက်တဲ့ လမ်း’ ကို ပြောချင်တာ။ တကယ့်တကယ် ကျီးကန်းတွေ အဲဒီလို ပျံ၊ မပျံ သေချာ မသိပေမယ့် ကျီးတွေ ပျံလို့ တစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးဝေး၊ အဲဒါ အတိုဆုံးလမ်းပဲလို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ။ အခုလည်း ကျီးကန်းပျံသလို ကိုယ့်အိမ်ဆီ တိုက်ရိုက်သွားနေတာပါပဲ။ ညကျရင် ကိုယ့်ခြံနောက်က နဲဗားမိုးသစ်ပင်မှာ ကျီးတွေ အိပ်တန်းတက်ကြတယ်။ ကိုယ်တို့တွေက ပျံသွားတာ မဟုတ်ဘဲ ဗီအက်ဖ်ဒီရွာကို ဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားတာဆိုတော့ အိမ်ရောက်ဖို့က ကြာဦးမယ်”

ဝိုင်အိုလက်က မဝံ့မရဲနှင့်-

“ဟက်တာ ဟိုလေ၊ ဗီအက်ဖ်ဒီ ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ သိချင်လို့”

ကလော့စ်က-

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ ပြောပြပါလား ဟင်”

ဟက်တာက-

“ပြောပြမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ အဲဒါကို မင်းတို့ဘာလို့ အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေလဲတော့ ကိုယ် မသိဘူး။ လူကြီးများကောင်စီနဲ့လည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့”

ကလေးများက ဘုမသိ ဘမသိ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

ကလော့စ်က-

“ဘာကို ပြောချင်တာလဲ ဟင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးရာလောက်ကပေါ့။ စူးစမ်းလေ့လာတဲ့ လူတစ်စုက ခုနက တို့တွေ မြင်ခဲ့တဲ့ ကျီးကန်းတွေကို ရှာတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကျီးကန်းတွေ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်တဲ့ ပုံစံကို သူတို့က သဘောကျသွားတယ်။ မင်းတို့သိတဲ့ အတိုင်းမနက်ဆိုရွာပြင်၊ နေ့လယ်ဆိုရွာထဲနဲ့ ညနေစောင်းရင်နဲဗားမိုးသစ်ပင်မှာ အိပ်တန်းတက်ကြတာ။ ဒါဟာ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ပုံစံပဲ။ အဲဒါနဲ့ စူးစမ်းလေ့လာသူတွေက ဒီမှာပဲ နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပေါ့။ သိပ်မကြာခင် ရွာလေးတစ်ခု နေ့ချင်းညချင်း ဖြစ်လာတာနဲ့ ဗီအက်ဖ်ဒီလို့ နာမည်ပေးလိုက်ကြရော”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဗီအက်ဖ်ဒီရဲ့ အရှည်က ဘာလဲ”

“ငှက်ဝါသနာအိုးတို့ရွာ(The Village of Fowl Devotees)တဲ့”

ကလော့စ်က-

“ဗီအက်ဖ်ဒီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က ဒါလား။ ငှက်ဝါသနာအိုးတို့ရွာတဲ့လား”

ဟက်တာက-

“လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား။ ဘာကို ပြောတာလဲ။ ဒါ လျှို့ဝှက်ချက်မှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီစာလုံးတွေက ဘာကို ဆိုလိုမှန်း လူတိုင်းသိနေမင့်ဟာ”

ထင်မှတ်မထားသောကြောင့် ဘော်ဒလဲယားတို့ခမျာစိတ်ဓာတ်လည်း ကျ၊ စိတ်လည်း ရှုပ်သွား၏။

ဝိုင်အိုလက်က-

“မောင်လေး ပြောချင်တာက ကျွန်မတို့ အုပ်ထိန်းသူနေရာမှာ ဒီမြို့ကို ရွေးလိုက်ကြတာဟာ ဗီအက်ဖ်ဒီ(V.F.D)ဆိုတဲ့ အစအကွရာသုံးလုံးရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ရှိတယ် ကြားဖူးလို့ပါ။ အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပေါ့”

“ဒါကို လျှို့ဝှက်ချက်ပါလို့ မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ အင်မတန် ချစ်ခင်ရတဲ့ ဒန်ကန်နဲ့ အစ်ဆာဒိုရာဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကပေါ့။ သူတို့က မြို့စားကြီးအိုးလစ်နဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုခု ရှာတွေ့ သွားပေမယ့် သေချာမပြောပြလိုက်နိုင်...”

“ခဏလေး၊ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်ဆိုတာဘယ်သူလဲ၊ မစွက်မောရိုးပြောတာ မြို့စားကြီး အိုမာပါ။ သူက အိုးလိမ်ရဲ့ အစ်ကိုလား”

အိုးလိမ်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသည်ဟု တွေးမိရုံနှင့် ကြောက်ဒူးတုန် သွားသော ကလေးက-

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပန်တီလိုနေးစဉ်မှာ ပါတဲ့ အချက်အလက်တွေက မှားနေတာ”

ဟက်တာက-

“ဒါဆိုလည်း အမှန်ပြင်ခိုင်းလိုက်ရောပေါ့။ ဖြစ်သမျှကို မင်းတို့က အတိအကျ ပြောပြလို့ ရတာပဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ပြောရရင် ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ”

ဟက်တာက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်-

“လျှောက်ရဦးမှာလည်း အကြာကြီး ဆိုတော့ အစကနေ ပြောပြလေ”

ဘော်ဒလဲယားကလေးများက ဟက်တာကို မော့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ချကာ အစကနေ ပြောပြသည်။ အချိန်တွေ ကြာပြီးသည့်တိုင် ဖြစ်သမျှကို ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ မှတ်မိနေသဖြင့် သူတို့ဘာသာပင် အံ့သြမိကြ၏။ မောင်နှမတစ်တွေ ကမ်းခြေရောက်နေချိန် မစွတာပိုးရောက်လာပြီး သူတို့မိဘများ အိမ်မီးလောင် သည့်အထဲပါသွားကြောင်းလာပြောပြသော ချောက်ချားဖွယ်နေ့တစ်နေ့အကြောင်း ဝိုင်အိုလက်က ပြောပြသည်။ ကလေးက မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ စောင့်ရှောက်မှု အောက်က နေ့ရက်တွေအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆန်နီက သနားစရာ ဦးလေး မွန်တီနှင့်ဒေါ်လေးဂျီဆက်ဖင်း၏အဖြစ်ဆိုးကိုပြောပြရာဝိုင်အိုလက်နှင့်ကလေးက ဘာသာပြန်ပေးရ၏။ ဝိုင်အိုလက်က လက်ကီးစမဲသစ်ခွဲစက်မှာ အလုပ် လုပ်ရ သည့်အကြောင်း၊ ကလေးက ပရူးဖရော့ ဘော်ဒါကျောင်းမှာ တက်ရသည့် အကြောင်း၊ ဆန်နီက အိမ်အမှတ် ၆၆၇ က ဂျရမ်းနှင့် အက်စ်မေးစကွဲလာတို့နှင့် နေရသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မြို့စားကြီးအိုးလိမ် အမျိုးမျိုး ရုပ်ဖျက်သည့်အကြောင်း၊ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူ၊ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာနှင့် မိန်းမကြီးများ၊ နှာခေါင်း အရှည်ကြီးနှင့် ခေါင်းတုံးပြောင်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မသဲကွဲသည့် လူအပါအဝင် အိုးလိမ်၏ အပေါင်းအပါ လူဆိုးများအကြောင်း သတိရသမျှ ပြောပြရာ ဟက်တာ

က ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။ ကလေးက ကွာဒ်မိုင်းယား သုံးမြားပူးအကြောင်း၊ သူတို့စံအိမ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားသော ထူးဆန်းသည့် မြေအောက် လျှို့ဝှက်လမ်း အကြောင်း၊ ကမ်းခြေမှာ နေခဲ့သော နေ့ရက်မှ အစပြု၍ အချိန်တိုင်းနီးပါး သူတို့ သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်လာပုံရသည့် ကံကြမ္မာဆိုး အကြောင်း ပြောပြသည်။ ရှည်လျားထွေပြားလှသော သူတို့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြပြီး သည့်နောက် ဟက်တာ့ခမျာ လက်ထဲက သေတ္တာထက် ပိုမိုလေးလံသော ဝန်ကို သယ်နေရသလို ခံစားရ၏။ ကလေးများကို ကူညီသည့်အနေနှင့် ဟက်တာသည် သူတို့ပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်း၊ ကံခေသော အဖြစ်အပျက်တိုင်းကို သယ်ပိုးနေ သည့်နှယ်။ ဘော်ဒလဲယားတို့က သူတို့ဘဝကံမကောင်းအကြောင်းမလှပုံကိုပြောပြ နေချိန်မှာ ပျော်သလား၊ မပျော်သလား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မပြောပြတတ်သော်လည်း ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို နိဂုံးချုပ်သည့် အချိန်မှာတော့ ဝန်ပေါသွားသလို ခံစား ကြရ၏။

ဆန်နီက-

“ကျွန်း” ဟု အဆုံးသတ်လိုက်တော့ ဝိုင်အိုလက်က-

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ဗီအက်ဖ်ဒီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှာတွေ့ပြီး ကွာဒ်မိုင်းယားတို့ မောင်နှမကိုများ ကယ်နိုင်မလားလို့မျှော်လင့်ပြီး ဟောဒီရွာလေး ကို ရွေးလိုက်တော့တာပါပဲရှင်” ဟု ခပ်သွက်သွက် ဘာသာပြန်ပေးလိုက်၏။

ဟက်တာက သက်ပြင်းချကာ-

“မင်းတို့မလည်း ဒုက္ခသုက္ခတွေ အတော်ကြုံခဲ့ရတာပဲနော်...” ဟု ဆိုကာ

သူတို့အား တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်လိုက်ပြီး-

“... မင်းတို့သုံးယောက်လုံး အတော် သတ္တိရှိခဲ့ကြတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ နေတဲ့ အခါ မင်းတို့အတွက် သင့်တော်တဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့တစ်ခုတော့ ပြောမယ်။ မင်းတို့တော့ လမ်းဆုံးပြီ ထင်တာပဲ”

ကလေးက-

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“မင်းတို့ပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းထဲမှာသတင်းဆိုးတချို့ ထပ်ထည့်ပေးရမှာ မှန်းလိုက်တာ။ ဒီလိုလေ၊ ကွာဒ်မိုင်းယားတို့ ပြောတဲ့ အစအကွရာတွေနဲ့ ဒီရွာရဲ့ အစအကွရာတွေ လာတူနေတာ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ပဲလို့ ထင်တယ်။ ကိုယ် ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ရွာသာသာ ဒီမြို့လေးကို ဗီအက်ဖ်ဒီလို့ ခေါ်ခဲ့တာ အနှစ်သုံးရာ

ကျော်ပြီ။ အဲဒီကတည်းက ပြောင်းလဲလာတာ ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိသလောက်ပဲ။ ကျိုးကန်းတွေကလည်း တစ်နေရာတည်းမှာပဲ အမြဲနားတယ်။ လူကြီးများကောင်စီ ကလည်း နေ့တိုင်း ဒီအချိန်ဆို အစည်းအဝေး အမြဲလုပ်တယ်။ ကိုယ့်အဖေတုန်း ကလည်း လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့သူပဲဖြစ်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်အဘိုးလည်း အတူတူပဲ။ အဘိုးရဲ့ အဖေ၊ အဘိုးရဲ့ အဘိုးလည်း ဒါပဲ စသဖြင့်ပေါ့။ အသစ်ဖြစ်သွားတာဆိုလို့ မင်းတို့ ကလေးသုံးယောက် ရောက်လာတာရယ်၊ မနက်ဖြန် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရ မယ့် ရွာပြင်က အသစ်စက်စက် ငှက်ရုပ်ရေပန်းရယ်ပဲ ရှိတယ်။ ကွာဒ်မိုင်းယားတို့ ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ဒီရွာနဲ့ ဆက်စပ်နေတာ တစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး။”

ကလေးများက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဆန်နီက စိတ်တိုတိုနှင့်-

“ပိုဂျစ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ‘ဒါဆို ဒီကို လာတာ ဘာမှ မထူးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’ ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဝိုင်အိုလက်က-

“ညီမလေးပြောတာ နေရာမှားပြီး လာရှာမိတော့ စိတ်ညစ်သွားတာ ပေါ့တဲ့” ဟု တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်း၍ ဘာသာပြန်ပေးလိုက်၏။

ကလေးတစ်က-

“သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ သိပ်စိတ်ပူနေတယ်။ သူတို့ကို ရှာရမှာတော့ အရှုံးမပေးချင်ဘူး။”

ဟက်တာက-

“အရှုံးမပေးချင်ဘူး ဟုတ်လား။ ဘယ်သူက လက်မြှောက် အရှုံးပေးဖို့ ပြောနေလို့လဲ။ ဒီရွာနာမည်က အထောက်အကူ မဖြစ်တာနဲ့ပဲ မင်းတို့တွေ နေရာ မှားလာမိပြီလို့ မပြောပါဘူး။ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် အား တာနဲ့ ဒန်ကန်နဲ့ အစ်ဆာဒိုရာတို့ကို ရှာလို့ ရတာပဲ။ ကိုယ်က လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းတာ လုပ်တဲ့ သူပါ။ စုံထောက်မှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို ကူညီဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမှာပါ။ ဂရုတော့ စိုက်ရမယ်။ လူကြီးများကောင်စီမှာ စည်းကမ်းချက်တွေ များပါတိသနဲ့။ တစ်ခုတလေတော့ ဖောက်မိမှာပဲ”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ကောင်စီမှာ ဘာလို့ စည်းကမ်းတွေ ဒီလောက် များနေရတာလဲဟင်”
ဟက်တာက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ-

“အဲဒါမှ သူများကို ဆရာကြီး လုပ်လို့ ရမှာပေါ့။ ကိုယ်တော့ အဲဒီလို ထင်တာပဲ။ ဗီအက်ဖ်ဒီရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လူကြီး များကောင်စီက ဘာဝတ်ရမယ်၊ ဘယ်လို ပြောရမယ်၊ ဘာစားရမယ်၊ ဘာ ဆောက်ရမယ် ဆိုတာတောင် ပြောခွင့် ရှိတယ်။ ဥပမာ စည်းမျဉ်းအမှတ် ၆၇ ဆိုရင် ဘယ်ရွာသူရွာသားမှ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ မသုံးစွဲရ၊ မတည်ဆောက်ရတဲ့”

ဝိုင်အိုလက်က-

“အဲဒါဘယ်စက်ပစ္စည်းမှမသုံးရ၊ မဖန်တီးရလို့ပြောတာလား။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေက ဗီအက်ဖ်ဒီရွာသားတွေ ဖြစ်သွားပြီလား။ ဒီရွာက ကျွန်မတို့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်သွားပြီလား”

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ ဖြစ်သွားပြီ။ စည်းမျဉ်းအမှတ် ၆၇ သာမက တခြားစည်းကမ်းတွေကိုပါ လိုက်နာရတော့မှာ”

ကလော့စ်က-

“ဝိုင်အိုလက်က တီထွင်သူဗျ။ စက်ပစ္စည်းတွေက သူ့အတွက် အရေးကြီး တယ်”ဟု ထအော်သည်။

ဟက်တာက ပြုံးကာ-

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းငါ့ကို အများကြီး ကူညီနိုင်တော့မှာပဲဟာ” ဟုဆိုကာ လမ်းလျှောက်ရာမှရပ်၍ လမ်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိသော်ငြား သူ့လျှိုများ ပြည့်နေသည့် နှယ် ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင်-

“နူတ်လုံမယ် ဆိုရင် လျှိုဝှက်ချက် တစ်ခု ပြောပြမယ်”

ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟက်တာက လမ်းကို တစ်ချက် ထပ်ကြည့်ပြီးမှ ရှေ့ကို ကုန်း၍ အလွန် တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့်-

“စည်းမျဉ်းအမှတ် ၆၇ ကို ထုတ်တုန်းက ကိုယ့်ကို လူကြီးများကောင်စီက တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိတဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေကို ဖယ်ရှားခိုင်းတယ်”

ကလော့စ်က-

“အဲဒီတော့ ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

ဟက်တာက လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားရင်း-